

Zbirka odločb sodne prakse

SODBA SPLOŠNEGA SODIŠČA (peti senat)

z dne 15. julija 2015*

„Dostop do dokumentov — Uredba (ES) št. 1049/2001 — Dokumenti o vključenosti nekaterih poslancev Parlamenta v sistem dodatnega pokojninskega zavarovanja — Zavrnitev dostopa — Izjema v zvezi z varstvom zasebnosti in integritete posameznika — Člen 8(b) Uredbe št. 45/2001 — Prenos osebnih podatkov — Pogoji v zvezi s potrebo po prenosu podatkov in nevarnostjo posega v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki“

V zadevi T-115/13,

Gert-Jan Dennekamp, stanujoč v Giethoornu (Nizozemska), ki ga zastopajo O. Brouwer, T. Oeyen in E. Raedts, odvetniki,

tožeča stranka,

ob intervenciji

Republike Finske, ki jo zastopa H. Leppo, agentka,

Kraljevine Švedske, ki so jo najprej zastopale A. Falk, C. Meyer-Seitz, S. Johannesson in U. Persson, nato A. Falk, C. Meyer-Seitz, U. Persson, E. Karlsson, L. Swedenborg, C. Hagerman in F. Sjövall, agentke,

in

Evropskega nadzornika za varstvo podatkov (ENVP), ki ga zastopata A. Buchta in U. Kallenberger, agentki,

intervenientke,

proti

Evropskemu parlamentu, ki ga zastopata N. Lorenz in N. Görnitz, zastopnika,

tožena stranka,

zaradi predloga za razglasitev ničnosti Sklepa Parlamenta A (2012) 13180 z dne 11. decembra 2012, s katerim je bil tožeči stranki zavrjen dostop do nekaterih dokumentov v zvezi z vključitvijo nekaterih poslancev Parlamenta v sistem dodatnega pokojninskega zavarovanja,

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat),

v sestavi A. Dittrich, predsednik, J. Schwarcz (poročevalec), sodnik, in V. Tomljenović, sodnica,

* Jezik postopka: angleščina.

sodni tajnik: L. Grzegorzcyk, administrator,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. novembra 2014

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

- 1 Tožeča stranka, Gert-Jan Dennekamp, je novinar, zaposlen pri Nederlandse Omroep Stichting (nizozemski radiotelevizijski zavod).
- 2 Na podlagi Uredbe Evropskega parlamenta in Sveta (ES) št. 1049/2001 z dne 30. maja 2001 o dostopu javnosti do dokumentov Evropskega parlamenta, Sveta in Komisije (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 1, zvezek 3, str. 331) je tožeča stranka 25. novembra 2005 pri Parlamentu vložila prošnjo za dostop do „vseh dokumentov“ v zvezi s sistemom dodatnega pokojninskega zavarovanja poslancev Parlamenta (v nadaljevanju: sistem). Odobren ji je bil dostop do obvestila generalnega sekretarja predsedstva Parlamenta (v nadaljevanju: predsedstvo), do Letnih računovodskih izkazov in letnih poročil, ki se nanašajo na več let, in do zapisnika seje predsedstva. Pritožba, ki jo je tožeča stranka vložila zato, ker ji je bil zavrnjen dostop do seznama poslancev Parlamenta, vključenih v sistem, je bila nato rešena.
- 3 Tožeča stranka je z dopisom z dne 20. oktobra 2008 vložila prošnjo za dostop do vseh dokumentov, v katerih je navedeno, kateri poslanci Parlamenta (v nadaljevanju: poslanci) so vključeni v sistem, do seznama poslancev, ki so bili v sistem vključeni 1. septembra 2005, in do seznama vključenih na dan prošnje za dostop, v korist katerih je Parlament plačeval mesečne prispevke. Parlament je s sklepom z dne 17. decembra 2008 zavrnil potrtilno prošnjo za dostop do zgoraj navedenih dokumentov.
- 4 Splošno sodišče je zavrnilo tožbo za razglasitev ničnosti sklepa z dne 17. decembra 2008 s sodbo z dne 23. novembra 2011, Dennekamp/Parlament (T-82/09, EU:T:2011:688). Splošno sodišče je v bistvu ugotovilo, da tožeča stranka v prošnji za dostop do dokumentov ni upoštevala načela, uvedenega s sodbo z dne 29. junija 2010, Komisija/Bavarian Lager (C-28/08 P, ZOdl., EU:C:2010:378, točka 63), v skladu s katerim je treba, če se prošnja za dostop nanaša na osebne podatke, v celoti uporabiti Uredbo (ES) št. 45/2001 Evropskega parlamenta in Sveta z dne 18. decembra 2000 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov v institucijah in organih Skupnosti in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 26, str. 102). Natančneje, Splošno sodišče je ugotovilo, da tožeča stranka ni dokazala nujnosti prenosa osebnih podatkov, kakor se zahteva z določbami člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 (zgoraj navedena sodba Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točke od 31 do 35).
- 5 Tožeča stranka je s pismom z dne 10. septembra 2012 predsednika Parlamenta prosila, da ji odobri dostop do štirih kategorij dokumentov: vseh dokumentov, iz katerih je razvidno, kateri od sedanjih poslancev so vključeni v sistem; imenski seznam poslancev, ki so bili vključeni v sistem po septembru 2005; imenski seznam poslancev, ki so vključeni v sistem in za katere Parlament plačuje mesečne prispevke; vseh dokumentov, ki so povezani s finančnim stanjem sistema od leta 2009 (v nadaljevanju: prvotna prošnja).
- 6 Tožeča stranka je v prvotni prošnji zatrnila, prvič, da obstaja objektivna potreba v smislu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 po prenosu osebnih podatkov, in drugič, da ni nevarnosti, da bi bili zakoniti interesi posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, oškodovani zaradi razkritja zadevnih dokumentov.

- 7 V zvezi s potrebo po prenosu osebnih podatkov je tožeča stranka z opiranjem na obstoj velikega javnega interesa glede preglednosti, ki je priznan z Uredbo št. 1049/2001, poudarila potrebo javnosti, da bolje razume, kako se sprejemajo odločitve, in dejstvo, da bi se v ta namen lahko razvila razprava prek poročanj v tisku. V obravnavani zadevi je poudarila, da je izrednega pomena, da evropski državljani vedo, kateri poslanci so imeli v zvezi s sistemom osebni interes, zlasti glede na okoliščine, da je Parlament plačeval dve tretjini prispevkov poslancev, ki so bili vključeni v sistem, da je večkrat pokrtil primanjkljaj sistema in da se je zavezal nadomestiti vse izgube, ki bi jih utrpel sistem, s čimer je poslancem, ki so bili vključeni v sistem, zagotovil ohranitev pridobljenih pokojninskih pravic, kar je po mnenju tožeče stranke pomenilo precejšnjo porabo javnih sredstev.
- 8 V zvezi z neobstojem posega v zakonite interese poslancev je tožeča stranka menila, da je težko ugotoviti, katera škoda izhaja iz razkritja imen poslancev, ki so vključeni v sistem, ker bi ti lahko bili vanj še naprej vključeni in uživali njegove ugodnosti, in da njihove zasebne naložbe tako ne bi bile razkrite. Tožeča stranka je menila, da če bi se štelo, da razkritje imen poslancev, ki so vključeni v sistem, vpliva na njihove zasebne interese, potem ne bi šlo za zakonite zasebne interese, kajti glede na to, da so sistem ustvarili in nanj vplivali izvoljeni predstavniki, in sicer na svoj račun, in glede na to, da se plačani prispevki financirajo iz javnih sredstev, se ti zasebni interesi ne bi smeli obravnavati enako kot tisti, ki se nanašajo na zasebne prispevke v običajnem pokojninskem sistemu. Po mnenju tožeče stranke negativnega odziva javnosti na vključenost nekaterih poslancev v sistem ni mogoče obravnavati kot poseg v zasebnost, ki naj bi ga Uredba št. 1049/2001 skušala preprečiti.
- 9 Nazadnje, v prvotni prošnji je tožeča stranka, potem ko se je sklicevala na Listino Evropske unije o temeljnih pravicah in na Evropsko konvencijo o varstvu človekovih pravic in temeljnih svoboščin, podpisano v Rimu 4. novembra 1950 (v nadaljevanju: EKČP), zadržala, da s prošnjo ne želi posegati v dom ali družinsko življenje poslancev, temveč začeti javno razpravo o izvajanju javnih funkcij, pri kateri bi moralo biti evropskim državljanom dovoljeno sodelovati.
- 10 Generalni sekretar Parlamenta je v pismu z dne 17. oktobra 2012 zavrnil dostop do prvih treh kategorij dokumentov, ker naj bi šlo za dokumente z osebnimi podatki, glede katerih člen 8(b) Uredbe št. 45/2001 zahteva, da prejemnik dokaže potrebo po prenosu podatkov, in ker naj ne bi bilo razloga za domnevo, da bi se morda poseglo v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki. Generalni sekretar je menil, da tožeča stranka ni dokazala potrebe prenosa zadevnih podatkov, ker se je sklicevala zgolj na javni interes glede preglednosti. Zato je presodil, da ni treba preučiti, ali obstaja nevarnost posega v zakonite interese poslancev. Nazadnje, glede četrte kategorije dokumentov, za katere je zaprosila tožeča stranka, je generalni sekretar opredelil dokumente, ki se nanašajo na finančno stanje sistema od leta 2009, in navedel reference, s pomočjo katerih je te dokumente mogoče najti na spletni strani Parlamenta.
- 11 Tožeča stranka je v pismu z dne 8. novembra 2012 na podlagi člena 7(2) Uredbe št. 1049/2001 vložila potrdilno prošnjo za dostop do prvih treh kategorij dokumentov, navedenih zgoraj v točki 5 (v nadaljevanju: potrdilna prošnja). Tožeča stranka je vztrajala pri razlogih, zakaj je menila, da je treba prenesti zadevne osebne podatke, pri čemer se je opirala na pravico dostopa do informacij in na pravico do svobode izražanja. Opozorila je, da Parlament ni tehtal med potrebo po prenosu teh podatkov in pravico do spoštovanja zasebnosti zadevnih poslancev, ter da ni pojasnil, kako bi zaproseni dostop lahko konkretno in specifično posegel v zasebnosti navedenih poslancev. Tožeča stranka je nato podrobno pojasnila, prvič, zakaj je treba zahtevane dokumente razkriti, da bi bilo mogoče ustvariti poročilo o porabi javnih sredstev, o možnosti vpliva zasebnih interesov na glasovanje poslancev in o delovanju mehanizmov nadzora, in drugič, zakaj morebiten zasebni interes poslancev, na katere se nanašajo zahtevani dokumenti, ne more prevladati nad svobodo izražanja in javnim interesom glede obveščenosti o porabi javnih sredstev in o sprejemanju političnih odločitev.
- 12 Parlament je s Sklepom A (2012) 13180 z dne 11. decembra 2012 potrdilno prošnjo zavrnil (v nadaljevanju: izpodbijani sklep).

- 13 Parlament je v izpodbijanem sklepu zavrnil dostop do zahtevanih dokumentov oprl na izjemo v zvezi z nevarnostjo poseganja v zasebnost in integriteto posameznika, ki je določena v členu 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, ker so ti dokumenti vsebovali osebne podatke v smislu člena 2(a) Uredbe št. 45/2001, katerih razkritje bi bilo v nasprotju s to uredbo, ki jo je treba uporabiti v celoti, če zahtevani dokumenti vsebujejo take podatke.
- 14 Parlament je v izpodbijanem sklepu v zvezi s pogojem potrebe iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 menil, prvič, da ga je treba razlagati ozko, tako kot vsako drugi izjemo od temeljne pravice. Drugič, priznal je, da je bila tožeča stranka zelo natančna glede svoji namenov v zvezi z obravnavanimi osebnimi podatki, vendar naj s svojimi argumenti ne bi dokazala nujnosti prenosa teh podatkov. Parlament je namreč menil, da če bi kot prepričljiv argument v okviru člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 priznali sklicevanje na interes javnosti in medijev za izvajanje nadzora nad javno porabo, bi to omogočilo razkrivanje osebnih podatkov prek vseh razumnih meja in bi bila s tem kršena pravila o njihovem varovanju. Natančneje, Parlament je poudaril, da tožeča stranka ni dokazala vezi med svojimi nameni in točno določenimi podatki, glede katerih je zaprosila za dostop. Toda zahtevati imena vseh poslancev, ki so vključeni v sistem, naj ne bi bilo niti nujno niti sorazmerno, ker odločitve v zvezi s sistemom sprejema predsedstvo. Tretjič, Parlament je poudaril, da je nevarnost navzkrižja interesov povezana s položajem Parlamenta, ki je vedno odločal o plačah svojih poslancev, zgolj to pa ne more upravičiti razkritja osebnih podatkov. Četrto, Parlament je menil, da je treba člen 8(b) Uredbe št. 45/2001 razlagati tako, da se zagotovi *ratio* in polni učinek navedene uredbe in da njena uporaba ne more pripeljati do popolne izgube njenega pomena, do česar bi prišlo, če bi bil edini namen prenosa osebnih podatkov, tako kot v obravnavani zadevi, takojšnje razkritje javnosti. Ker pa uporaba člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 zahteva, da tisti, ki prosi za prenos, dokaže potrebo po tem prenosu osebnih podatkov, bi cilj, ki mu sledi tožeča stranka, omogočil dostop do teh podatkov osebam, ki niso dokazale te potrebe, v nasprotju s pravilom, navedenim v zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager (EU:C:2010:378, točka 63).
- 15 V zvezi s tehtanjem potrebe po prenosu zadevnih osebnih podatkov in zakonitimi interesi posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, je Parlament ob upoštevanju Uredbe št. 45/2001 menil, da so pomembnejši slednji, ker odobritev takega prenosa ne bi bila sorazmerna. Prvič, Parlament je priznal, da so zakoniti interesi poslanca ožji od interesov posameznika brez javnih pooblastil in da je zato raven varstva njihovih podatkov nižja. Drugič, Parlament je kljub temu poudaril, da javno financiranje sistema ne pomeni, da varstva osebnih podatkov poslancev ni treba uporabiti ali da ti poslanci nimajo zakonitega interesa, na katerega se lahko sklicujejo proti razkritju teh podatkov. V zvezi s tem je Parlament opozoril, da je treba razlikovati med podatki, ki spadajo na javno področje in za katere velja šibkejša raven varstva, ter podatki, ki spadajo na zasebno področje in ki so varovani s pojmom zakonitega interesa. Po mnenju Parlamenta pa zadevni osebni podatki spadajo na področje zasebnosti poslancev, saj je treba informacije, ki jih vsebujejo, varovati v skladu z zakonitim interesom. Šlo naj bi za podatke, ki se nanašajo na osebno finančno stanje zadevnih poslancev, in sicer prispevke v pokojninski sistem in pokojninske pravice, ki iz tega izhajajo, kar so vprašanja zasebne narave. Parlament je poudaril, da je obstoj mandata poslanca sicer pogoj *sine qua non* za dostop do sistema, vendar da se pokojnina izplačuje šele po izteku mandata in da so osebni prispevki veliki. Tretjič, Parlament je zatrdil, da če bi bilo zgolj na podlagi financiranja iz javnih sredstev mogoče znikati zasebno naravo podatkov, potem bi to veljalo tudi za vsakega uslužbenca javne uprave. Četrto, Parlament je pri tehtanju interesov ugotovil, da zlasti ob upoštevanju splošnosti interesa medijev in široke javnosti glede osebnega stanja poslancev ni sorazmerno razkriti zahtevanih podatkov, razen če bi sprejeli, da je mogoč dostop do vseh osebnih podatkov poslancev ali celo vsakega javnega uslužbenca, ki povzroča javne stroške. Po mnenju Parlamenta bi tak pristop členu 16 PDEU odvzel ves pomen, tožeča stranka pa bi se za uresničitev svojih ciljev lahko zadovoljila s prošnjo glede skupnih števil v zvezi s finančnim stanjem sistema. Petič, Parlament je poudaril, da obstajajo primernejši ukrepi za uresničitev zastavljenih ciljev tožeče stranke, s čimer bi bil nadzor nad javno porabo dovolj dobro zagotovljen, javnost pa obveščena.

Postopek in predlogi strank

- 16 Tožeča stranka je 22. februarja 2013 v sodnem tajništvu Splošnega sodišča vložila to tožbo.
- 17 Evropski nadzornik za varstvo podatkov (CEPD), Kraljevina Švedska in Republika Finska so 29. in 30. maja ter 11. junija 2013 vložili predloge za intervencijo v podporo predlogom tožeče stranke.
- 18 S sklepoma predsednika drugega senata Splošnega sodišča z dne 11. septembra 2013 je bila ENVP na eni strani ter Republiki Finski in Kraljevini Švedski na drugi dovoljena intervencija.
- 19 Ker je bila sestava senatov Splošnega sodišča spremenjena, je bil sodnik poročevalec razporejen v peti senat, zato je bila ta zadeva dodeljena petemu senatu.
- 20 Tožeča stranka Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- izpodbijan sklep razglasi za ničen;
 - Parlamentu naloži plačilo stroškov, vključno s stroški intervenientk.
- 21 Republika Finska, Kraljevina Švedska in ENVP Splošnemu sodišču predlagajo, naj ugotovi predlogom tožeče stranke in torej izpodbijani sklep razglasi za ničen.
- 22 Parlament Splošnemu sodišču predlaga, naj:
- tožbo zavrne kot neutemeljeno;
 - tožeči stranki naloži plačilo stroškov.
- 23 Splošno sodišče je z ukrepom procesnega vodstva strankam postavilo vprašanje. Parlament je odgovoril v dopisu z dne 16. oktobra 2014, tožeča stranka pa v dopisu z dne 17. oktobra 2014.
- 24 Po koncu obravnave je bilo več pisnih vprašanj naslovljenih na Parlament, odgovor nanje pa je v sodno tajništvo Splošnega sodišča prispel 7. januarja 2015. Tožeča stranka je predložila stališča glede odgovora Parlamenta. Ustni del postopka je bil končan 2. februarja 2015.

Pravo

1. Obseg spora

- 25 Tožeča stranka je v odgovoru na ukrep procesnega vodstva navedla, da je 64 poslancev, vključenih v sistem, nasprotovalo spremembam, ki jih je za ta sistem uvedlo predsedstvo na sejah dne 9. marca in 1. aprila 2009, tako da so pri Splošnem sodišču vložili tožbo, ki je bila s sklepom z dne 15. decembra 2010, Albertini in drugi in Donnelly/Parlament (T-219/09 in T-326/09, ZOdl., EU:T:2010:519) zavrnjena.
- 26 Poleg tega je še neki drug poslanec, vključen v sistem, pri Splošnem sodišču vložil tožbo zoper sklep Parlamenta, s katerim mu je bilo zavrnjeno plačilo pokojnine iz dodatnega prostovoljnega pokojninskega zavarovanja v obliki kapitala (sodba z dne 18. oktobra 2011, Purvis/Parlament, T-439/09, ZOdl., EU:T:2011:600).

- 27 Ugotoviti je torej treba, da so bila imena 65 poslancev, vključenih v sistem, javnosti razkrita takrat, ko je Splošno sodišče odločilo v treh zadevah, navedenih zgoraj v točkah 25 in 26, torej pred vložitvijo te tožbe.
- 28 V tem delu je tožba brezpredmetna (glej v tem smislu sklep z dne 11. decembra 2006, Weber/Komisija, T-290/05, EU:T:2006:381, točka 42).
- 29 Zato o tem delu spora ni treba odločiti.

2. Utemeljenost tožbe

- 30 Tožeča stranka pri izpodbijanju sklepa navaja dva tožbena razloga. Prvi tožbeni razlog se nanaša na kršitev členov 11 in 42 Listine o temeljnih pravicah in na napačno uporabo prava pri uporabi člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001. Drugi tožbeni razlog se nanaša na neobstoj obrazložitve.

Prvi tožbeni razlog: kršitev členov 11 in 42 Listine o temeljnih pravicah in napačna uporaba prava pri uporabi člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 v povezavi s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001

- 31 Tožeča stranka v prvem delu tožbenega razloga zatrjuje, da je v potrdilni prošnji v skladu s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001 predložila izrecne in legitimne utemeljitve potrebe po prenosu osebnih podatkov, vsebovanih v zahtevanih dokumentih, pri čemer se je oprla na pravico evropskih državljanov do obveščenosti. V drugem delu tožeča stranka trdi, da pri tehtanju interesov poslanci nimajo zakonitega interesa za varstvo svoje zasebnosti v smislu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001.
- 32 Prvi del tožbenega razloga je razdeljen na štiri očitke, v okviru katerih tožeča stranka meni, prvič, da je dokazala potrebo po prenosu osebnih podatkov, kar je merilo, določeno v členu 8(b) Uredbe 45/2001, ki se razlaga ob upoštevanju zgoraj v točki 4 navedenih sodb Komisija/Bavarian Lager (EU:C:2010:378, točka 63) in Dennekamp/Parlament (EU:T:2011:688, točke od 31 do 35), drugič, da se merilo potrebe ne sme razlagati ozko, tretjič, da je izrecno navedla vez med ciljem, ki mu sledi s svojo prošnjo, in potrebo po razkritju vseh zahtevanih imen, kar je najprimernejši način za uresničitev tega cilja, in četrtič, da z izpodbijanim sklepom nista dovolj upoštevana zgradba in cilj Uredbe št. 1049/2001.
- 33 Drugi del tožbenega razloga je razdeljen na tri očitke. Prvič, tožeča stranka trdi, da poslanci nimajo zakonitega interesa za varstvo svoje zasebnosti v smislu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, ker je njihovo ravnanje v veliki meri pod nadzorom javnosti. Drugič, meni, da Parlament v izpodbijanem sklepu ni utemeljil tega, da bi razkritje zahtevanih dokumentov poseglo v zakonite interese poslancev. V okviru tretjega očitka meni, da je Parlament sicer pravilno presodil, da zahtevana informacija spada na področje zasebnosti poslancev, vendar naj to ne bi zadostovalo za njeno varovanje kot zakonitega interesa v smislu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, s katerim se zahteva tehtanje obstoječih interesov.
- 34 Najprej je treba preučiti pogoje, pod katerimi je prenos osebnih podatkov s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001 dovoljen, pri tem pa odgovoriti predvsem na drugi in četrti očitek prvega dela tožbenega razloga, s katerim se izpodbija način, kako je Parlament skupaj uporabil uredbi št. 1049/2001 in št. 45/2001. Dalje, odločiti je treba, ali je Parlament pravilno presodil utemeljitve tožeče stranke v zvezi s potrebo po prenosu osebnih podatkov, in pri tem odgovoriti na prvi in tretji očitek prvega dela tožbenega razloga. Nazadnje, preučiti je treba, ali je Parlament pravilno tehtal med zakonitimi interesi poslancev za varstvo svoje zasebnosti in interesom za prenos osebnih podatkov, pri tem pa odgovoriti na tri očitke drugega dela tožbenega razloga, ki se v veliki meri prekrivajo.

Skupna uporaba uredb št. 1049/2001 in št. 45/2001 in razlaga pogojev za uporabo člena 8(b) Uredbe št. 45/2001

- 35 Najprej je treba spomniti, da imajo v skladu s členom 15(3) PDEU vsi državljani Evropske unije in vse fizične ali pravne osebe s prebivališčem ali statutarnim sedežem v eni od držav članic pravico dostopa do dokumentov institucij Unije ob upoštevanju načel in pogojev, ki se določijo v skladu s postopkom iz člena 294 PDEU (glej sodbo z dne 27. februarja 2014, Komisija/EnBW, C-365/12 P, ZOdl., EU:C:2014:112, točka 61 in navedena sodna praksa). Uredba št. 1049/2001 se glede na njeno uvodno izjavo 1 umešča v kontekst namena iz člena 1, drugi odstavek, PEU, ki je bil vstavljen z Amsterdamsko pogodbo, po katerem se označi nova faza v procesu oblikovanja vse tesnejše zveze med narodi Evrope, v kateri se odločitve sprejemajo čim bolj javno in v kar najtesnejši povezavi z državljani. Kot je opozorjeno v uvodni izjavi 2 navedene uredbe, je pravica dostopa javnosti do dokumentov institucij povezana z demokratičnostjo teh institucij (sodbe z dne 1. julija 2008, Švedska in Turco/Svet, C-39/05 P in C-52/05 P, ZOdl., EU:C:2008:374, točka 34, in z dne 21. julija 2011, Švedska/MyTravel in Komisija, C-506/08 P, ZOdl., EU:C:2011:496, točka 72).
- 36 Namen Uredbe št. 1049/2001 je torej, kot je navedeno v uvodni izjavi 4 in njenem členu 1, čim bolj uresničiti pravico javnosti do dostopa do dokumentov institucij (zgoraj v točki 35 navedeni sodbi Švedska in Turco/Svet, EU:C:2008:374, točka 33, in Švedska/MyTravel in Komisija, EU:C:2011:496, točka 73).
- 37 Res je, da za to pravico kljub temu veljajo nekatere omejitve na podlagi javnega ali zasebnega interesa. Navedena uredba natančneje in v skladu z uvodno izjavo 11 v členu 4 določa, da institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi njegovo razkritje poseglo v interese, varovane s tem členom (zgoraj v točki 35 navedena sodba Švedska/MyTravel in Komisija, EU:C:2011:496, točka 74).
- 38 Ker pa take izjeme odstopajo od načela čim širšega dostopa javnosti do dokumentov, jih je treba razlagati in uporabljati ozko (zgoraj v točki 35 navedeni sodbi Švedska in Turco/Svet, EU:C:2008:374, točka 36, in Švedska/MyTravel in Komisija, EU:C:2011:496, točka 75).
- 39 Kadar zadevna institucija odloči, da se zavrne dostop do dokumenta, katerega posredovanje se je od nje zahtevalo, mora načeloma podati pojasnila v zvezi s tem, kako bi lahko dostop do tega dokumenta konkretno in dejansko posegel v interes, ki je varovan z izjemo iz člena 4 Uredbe št. 1049/2001, na katero se sklicuje ta institucija (zgoraj v točki 35 navedena sodba Švedska/MyTravel in Komisija, EU:C:2011:496, točka 76). Poleg tega mora biti nevarnost takega posega smiselno predvidljiva, in ne le hipotetična (zgoraj v točki 35 navedeni sodbi Švedska in Turco/Svet, EU:C:2008:374, točka 43, in Švedska/MyTravel in Komisija, EU:C:2011:496, točka 76).
- 40 Treba je tudi opozoriti, da je iz sodne prakse razvidno, da je treba za uporabo izjeme iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 – in sicer varstva zasebnosti in integritete posameznika – pri preučitvi razmerja med uredbama št. 1049/2001 in št. 45/2001 upoštevati, da imata ti uredbi različne cilje. Prva zagotavlja največjo mogočo preglednost procesa odločanja javnih organov in podatkov, na katerih temeljijo njihove odločbe. V največji meri omogoča izvrševanje pravice dostopa do dokumentov in spodbuja dobre upravne prakse. Druga zagotavlja varstvo svoboščin in temeljnih pravic fizičnih oseb, zlasti njihovo zasebnost pri obdelavi osebnih podatkov (zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 49, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 23).
- 41 Ker uredbi št. 45/2001 in št. 1049/2001 ne vsebujeta določb, ki bi izrecno določale, da ena uredba prevlada nad drugo, je treba načeloma zagotoviti njuno polno uporabo (zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 56, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 24).

- 42 Člen 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, na kateri je Parlament v izpodbijanem sklepu oprl zavrnitev dostopa do zahtevanih dokumentov, določa, da „institucije zavrnejo dostop do dokumenta, kadar bi razkritje oslabilo varstvo [...] zasebnost[i] in integritet[e] posameznika, zlasti v skladu z zakonodajo [Unije] s področja varstva osebnih podatkov“. Iz sodne prakse je razvidno, da gre za nedeljivo določbo, ki zahteva, da se morebitno poseganje v zasebnost in integriteto posameznika vedno preuči in presodi v skladu z zakonodajo Unije o varstvu osebnih podatkov, zlasti z Uredbo št. 45/2001. Ta določba uvaja posebno ureditev in krepi varstvo osebe, katere osebni podatki bi se v nekaterih primerih lahko posredovali javnosti (zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točki 59 in 60, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 25).
- 43 Če je namen prošnje, ki temelji na Uredbi št. 1049/2001, pridobiti dostop do dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke, postanejo določbe Uredbe št. 45/2001, vključno s členom 8, v celoti uporabljive (zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 63, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 26).
- 44 Utemeljitev tožeče stranke, ki jo v tem podpirajo Republika Finska, Kraljevina Švedska in ENVP, je treba preučiti ob upoštevanju teh preudarkov.
- 45 Tožeča stranka trdi, da v izpodbijanem sklepu nista dovolj upoštevana struktura in cilj Uredbe št. 1049/2001, in sicer izboljšanje odgovornosti in legitimnosti javnega postopka odločanja z njegovim približanjem državljanu s pomočjo preglednosti. Na podlagi zgoraj v točki 4 navedene sodbe Komisija/Bavarian Lager (EU:C:2010:378) naj polnega učinka Uredbi št. 1049/2001 ne bi bilo mogoče odvzeti z razlago upoštevnih določb, v skladu s katero se z legitimnim razkritjem nikoli ne bi mogel uresničevati cilj popolnega razkritja javnosti. Poleg tega s takim izidom ne bi bili upoštevani pogoji, pod katerimi Evropsko sodišče za človekove pravice šteje, da interes javnosti, da se seznanijo z informacijami, prevlada nad pravico do spoštovanja zasebnosti javne osebnosti, in sicer, da se poročilo nanaša na dejstva, ki bi lahko prispevala k razpravi v demokratični družbi o teh osebnostih pri opravljanju uradnih funkcij. Tožeča stranka meni, da Parlament krši člen 11 Listine o temeljnih pravicah v povezavi s členom 10 EKČP, ker je v izpodbijanem sklepu navedeno, da bi bilo v nasprotju s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001, če bi bilo javno razkritje podatkov legitimen cilj.
- 46 Tožeča stranka v repliki zatrjuje, da se merilo potrebe iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 ne sme razlagati ozko, to bi pripeljalo do širokega razlaganja izjeme od temeljne pravice dostopa do dokumentov, do nedovoljene omejitve te pravice in bi bilo v nasprotju s sodno prakso Unije.
- 47 Trditev tožeče stranke temelji na predstavi, da skupna uporaba uredb št. 1049/2001 in št. 45/2001 v skladu z zgoraj v točki 4 navedeno sodbo Komisija/Bavarian Lager (EU:C:2010:378) ne sme pripeljati do popolnega nevtraliziranja določb Uredbe št. 1049/2001 in s tem temeljne pravice dostopa do dokumentov institucij Unije, ki jo ima vsak evropski državljan. Poleg tega Republika Finska v intervencijski vlogi meni, da je treba uporabiti osrednjo vsebino in temeljna načela obeh uredb, tako da bo uporaba ene uredbe združljiva in skladna z uporabo druge. Meni, da je treba med temi načeli upoštevati zlasti pravilo, navedeno v Uredbi št. 1049/2001, v zvezi z neobstojem utemeljitve prošnje za dostop do dokumentov. V tem okviru pojma potrebe po prenosu osebnih podatkov, določenega v členu 8(b) Uredbe št. 45/2001, ki naj bi omejeval ali odpravljal vsakršno možnost dostopa do dokumentov, če prošnja temelji na splošnem interesu, kakršna je pravica do obveščeniosti, ni mogoče razlagati ozko.
- 48 Za odgovor na to utemeljitev, s katero se želi vzpostaviti ravnotežje med pravico dostopa do dokumentov, ki jih imajo institucije, iz Uredbe št. 1049/2001 in obveznostmi teh institucij, ki izhajajo iz Uredbe št. 45/2001, glede prenosa osebnih podatkov, je treba pojasniti razmerje med pravili obeh uredb.

- 49 Na prvem mestu je treba opozoriti, da se v okviru prošnje za dostop do dokumentov Uredba št. 45/2001 uporablja le, če zaprosena institucija zavrne dostop do dokumentov in proti prosilcu uporabi izjemo iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001. V skladu s to določbo se zahteva, da se morebiten poseg v zasebnost in integriteto posameznika preuči in presodi v skladu z zakonodajo Unije o varstvu osebnih podatkov, zlasti Uredbo št. 45/2001 (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeno sodbo Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 59).
- 50 Če zahtevani podatki vsebujejo osebne podatke v smislu člena 2(a) Uredbe št. 45/2001, mora institucija načeloma zagotoviti polno uporabo obeh uredb za prošnjo za dostop (zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 56, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 24). Vendar je treba poudariti, da Uredba št. 45/2001 uvaja posebno ureditev in krepi varstvo osebe, katere osebni podatki bi se lahko posredovali javnosti, in da postanejo njene določbe, vključno s členom 8, pri preučitvi prošnje za dostop v celoti uporabljive (zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točki 60 in 63, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točki 25 in 26). Poleg tega je v uvodni izjavi 7 v povezavi z uvodno izjavo 14 Uredbe št. 45/2001 navedeno, da so določbe te uredbe zavezujoče in se uporabljajo za vse obdelave osebnih podatkov v vseh institucijah Unije, ne glede na to, za kakšne okoliščine gre.
- 51 Kadar je posledica prošnje za dostop do dokumentov, če se ji ugotovi, lahko razkritje osebnih podatkov, mora zaprosena institucija uporabiti vse določbe Uredbe št. 45/2001, pri čemer razna pravila in načela iz Uredbe št. 1049/2001 ne morejo omejiti celovitosti varstva teh podatkov. V skladu z uvodno izjavo 12 Uredbe št. 45/2001 to načelo ukrepanja institucij izhaja iz pomena, ki se priznava pravicam posameznikov, na katere se nanašajo osebni podatki, zaradi varstva pri obdelavi takih podatkov.
- 52 V tako splošnem okviru je sicer res, kot poudarjata Parlament in Republika Finska, da v skladu s členom 6(1) Uredbe št. 1049/2001 pravica dostopa do dokumentov ni pogojena s tem, da prosilec utemelji interes za razkritje navedenih dokumentov. Pri tem gre za konkretno odražanje načel odprtosti in preglednosti, v skladu s katerima morajo delovati institucije Unije, ter demokratičnosti teh institucij.
- 53 Vendar je treba ugotoviti, da s tem, da institucije zavezuje k preučitvi nevarnosti posega v varstvo zasebnosti in integritete posameznika z Uredbo št. 45/2001 ter z omejitvami, ki jih ta določa za obdelavo osebnih podatkov, zlasti v členu 8(b), člen 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 od prosilca posredno zahteva, da z eno ali več izrecnih in legitimnih utemeljitev dokaže potrebo po prenosu osebnih podatkov, vsebovanih v dokumentih, do katerih zahteva dostop (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 78, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 30).
- 54 Člen 8(b) Uredbe št. 45/2001 od zaprosene institucije zahteva, da najprej opravi presojo o potrebi, torej o sorazmernosti prenosa osebnih podatkov glede na cilj, ki mu sledi prosilec (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeno sodbo Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 34). Ta člen zaproseni instituciji nalaga, naj nato preuči, ali lahko prenos osebnih podatkov poseže v zakonite interese oseb, na katere se osebni podatki nanašajo, pri čemer mora med to preučitvijo ugotoviti, ali cilj, ki mu sledi prosilec, lahko pripelje do take posledice (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 78, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 30). Tako mora institucija presoditi utemeljitev, ki jo za prenos osebnih podatkov in s tem za dostop do dokumentov navede prosilec.
- 55 V skladu s tem uporaba pogoja glede potrebe po prenosu osebnih podatkov iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 pripelje do priznanja obstoja izjeme od pravila iz člena 6(1) Uredbe št. 1049/2001. Tako posledico upravičuje polni učinek, ki ga je treba dati določbam Uredbe št. 45/2001, kajti drugačna rešitev, ki ne bi vključevala preučitve potrebe po prenosu osebnih podatkov glede na cilj, ki mu sledi prosilec za dostop do dokumentov, bi nujno pripeljala do tega, da se člen 8(b) te uredbe ne bi uporabil.

- 56 Na drugem mestu je treba posebej upoštevati bistvene značilnosti sistema varstva, ki ga Uredba št. 45/2001 daje fizičnim osebam glede obdelave njihovih osebnih podatkov, ker uporaba izjeme od pravice dostopa do osebnih podatkov iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 vključuje polno in celovito uporabo Uredbe št. 45/2001, ki v členu 1 podrobno določa, da je predmet te uredbe med drugim varovanje temeljnih pravic in svoboščin fizičnih oseb, predvsem njihove pravice do zasebnosti.
- 57 Člen 5 Uredbe št. 45/2001 v poglavju II, oddelek 2, te uredbe podrobno določa, v katerih primerih se obdelava osebnih podatkov šteje za zakonito. Členi 7, 8 in 9 Uredbe št. 45/2001 določajo pogoje za izvedbo prenosa osebnih podatkov znotraj institucij ali organov Unije ali med njimi, za prenos prejemnikom, ki niso institucije in organi Unije in za katere velja Direktiva 95/46/ES Evropskega parlamenta in Sveta z dne 24. oktobra 1995 o varstvu posameznikov pri obdelavi osebnih podatkov in o prostem pretoku takih podatkov (UL, posebna izdaja v slovenščini, poglavje 13, zvezek 15, str. 355), ter za prenos prejemnikom, ki niso institucije in organi Unije in za katere ne velja Direktiva 95/46.
- 58 Čeprav nobeden od členov 7, 8 in 9 Uredbe št. 45/2001 ne uvaja načela z izjemami, vsi natančno omejujejo možnosti prenosa osebnih podatkov tako, da zanje veljajo strogi pogoji, v skladu s katerimi je prenos prepovedan, če niso izpolnjeni. Med temi pogoji je vedno potreba po prenosu glede na različne cilje.
- 59 V skladu z uvodno izjavo 5 Uredbe št. 45/2001 pa je njen namen osebam, ki jih opredeljuje kot posameznike, na katere se nanašajo osebni podatki, zagotoviti pravno izvršljive pravice in določiti dolžnosti upravljavcev pri obdelavi osebnih podatkov znotraj institucij in organov Unije. Za uresničitev tega cilja je treba pogoje, določene v zvezi z možnostjo institucije ali organa Unije, da prenese osebne podatke, razlagati strogo, sicer bi bile ogrožene pravice, ki so tem osebam v Uredbi št. 45/2001 v skladu njeno uvodno izjavo 12 priznane kot temeljne pravice. Za izpolnitev pogoja glede potrebe je treba torej dokazati, da je prenos osebnih podatkov najprimernejši ukrep med ukrepi, s katerimi je mogoče doseči cilj, ki mu sledi prosilec, in da je prenos s tem ciljem sorazmeren, kar prosilca zavezuje k predložitvi izrecnih in legitimnih utemeljitev v zvezi s tem (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 78, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točki 30 in 34).
- 60 V nasprotju z utemeljitvijo tožeče stranke ni mogoče šteti, da gre pri pogoju glede potrebe iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 – če se ga razlaga tako – za široko razlaganje izjeme od temeljne pravice dostopa do dokumentov, ki bi pripeljalo do nedovoljene omejitve te pravice v nasprotju s sodno prakso Unije. Taka razlaga ne vodi do uvedbe „kategorične“ izjeme od načela dostopa do dokumentov, ki se nanaša na osebne podatke, ampak do ravnovesja temeljnih pravic, ki sta si v navzkrižju, kadar se prošnja za dostop do dokumentov nanaša na osebne podatke, ki so zaščiteni z Uredbo št. 45/2001, kot je razvidno iz točk od 56 do 59 zgoraj. V razmerju med določbami, ki ščitijo te nasprotujoče si pravice, je varovana tudi pravica dostopa do dokumentov, ker zavezujoča uporaba, kot v obravnavani zadevi, člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 najprej pripelje zgolj do zahteve, da prosilec dokaže potrebo po prenosu osebnih podatkov, to pomeni, da mora dokazati, da gre za najprimernejše sorazmerno sredstvo za uresničitev cilja, ki mu sledi (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeno sodbo Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 34), nato pa še do tega, da se instituciji naloži, naj preuči, ali lahko prenos osebnih podatkov poseže v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, glede na cilj, ki mu sledi prosilec (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 78, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 30). Stroga razlaga pogojev, naloženih s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001, torej nikakor ne pripelje do uvedbe izjeme, ki bi na splošno onemogočala vsakršen dostop do dokumentov z osebnimi podatki.

- 61 Vendar stroga razlaga pogoja glede potrebe iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 ne pomeni, da splošne utemeljitve prenosa osebnih podatkov, kot je pravica javnosti do obveščeniosti o ravnanju poslancev pri izvajanju svojih funkcij, ni mogoče upoštevati. Kot je že razvidno iz točke 54 zgoraj, splošna narava utemeljitve prenosa v resnici ne neposredno vpliva na to, ali je prenos potreben za uresničitev cilja, ki mu sledi prosilec.
- 62 Res je sicer, kot poudarja Parlament, da določbe člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 ne urejajo tehtanja med javnim interesom glede zasebnosti in glede integritete posameznika ter prevladujočim javnim interesom. Vendar razen člena 4(1)(b) Uredbe št. 45/2001, v skladu s katerim se osebni podatki ne smejo obdelovati na način, ki ni združljiv s cilji, zaradi katerih so bili ti podatki zbrani, nobena določba navedene uredbe ne omejuje obsega mogočih utemeljitev, ki jih prosilec lahko predloži za želen prenos. Nič mu namreč ne preprečuje, da navede splošno utemeljitev, kakršna je ta v obravnavani zadevi, in sicer pravico javnosti do obveščeniosti.
- 63 Čeprav izjema od pravice dostopa do dokumentov iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 institucije zavezuje, da preučijo nevarnost posega v varstvo zasebnosti in integritete posameznika z Uredbo št. 45/2001 in, natančneje, z njenim členom 8(b), jo je treba izvajati tako, da drugim določbam Uredbe št. 1049/2001 daje polni učinek. Tako ne bi bilo, če bi bilo instituciji, pri kateri je bila vložena prošnja za dostop do dokumentov z osebnimi podatki, omogočeno, da na podlagi člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 prosilcu prepove, da prenos želenih podatkov utemelji s splošnim ciljem, kakršen je, kot v obravnavani zadevi, pravica javnosti do obveščeniosti.
- 64 Zato ni mogoče trditi, da bi splošna utemeljitev, ki jo je za prenos osebnih podatkov navedla tožeča stranka, da bi utemeljila pogoj glede potrebe iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, pripeljala do uvedbe merila prevladujočega javnega interesa v smislu Uredbe št. 1049/2001.
- 65 Na tretjem mestu, kljub ugotovitvam iz točke 51 zgoraj je treba zavrniti utemeljitev Parlamenta, da je stroga razlaga pogoja glede potrebe, določenega s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001, še toliko nujnejša, ker je v obravnavani zadevi izključni in edini namen tožeče stranke javnosti takoj sporočiti osebne podatke, ki naj bi ji bili posredovani, kar bi pomenilo najbolj grob poseg v pravico do varstva teh podatkov. Po mnenju Parlamenta Uredba št. 45/2001 ne omogoča razkritja osebnih podatkov *erga omnes*.
- 66 Tožeča stranka je namreč izrazila željo, da javnosti posreduje osebne podatke, za prenos katerih prosi. Vendar je treba opozoriti na pravni okvir, v katerega spada uporaba člena 8(b) Uredbe št. 45/2001. Kot je bilo pojasnjeno v točkah 49 in 50 zgoraj, so postale določbe Uredbe št. 45/2001 v celoti uporabljive, ker je bila prošnja za dostop do dokumentov, ki jih ima Parlament, vložena na podlagi Uredbe št. 1049/2001 in ker je bila uporabljena izjema iz člena 4(1)(b) navedene uredbe.
- 67 Tudi v tem okviru je namen in učinek prošnje za dostop, če se ji ugodi, razkritje zahtevanih dokumentov, kar v skladu s členom 2(4) Uredbe št. 1049/2001 pomeni, da zaprošena institucija ali organ javnosti omogoči dostop do teh dokumentov. Vendar pogojev, določenih za prenos osebnih podatkov z Uredbo št. 45/2001, zlasti tistih iz člena 8(b), ni mogoče razlagati tako, da uporaba enega od njih načeloma povzroči, da se dostop do dokumentov s temi podatki dovoli le prosilcu, javnosti pa prepove, in tako onemogočiti uporabo Uredbe št. 1049/2001. Če oseba, ki prosi za dostop do dokumentov z osebnimi podatki, dokaže potrebo po njihovem prenosu in če zaprošena institucija meni, da ni nobenega razloga za domnevo, da bi se morda poseglo v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, je podatke mogoče posredovati, in če ni mogoče uporabiti nobene izjeme, določene v Uredbi št. 1049/2001, poleg tiste, ki se nanaša na poseg v varstvo zasebnosti in integritete posameznika, se dokument oziroma dokumenti s podatki razkrijejo in se zato javnosti omogoči dostop do njih.

68 Iz točk od 49 do 67 zgoraj je razvidno, da je treba merilo glede potrebe iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 razlagati strogo, da pogoj glede potrebe po prenosu osebnih podatkov vključuje to, da zaprosena institucija ali organ preuči potrebo glede na cilj, ki mu sledi prosilec za dostop do dokumentov, kar oži obseg pravila glede neobstoja utemeljitve prošnje za dostop, da je utemeljitev potrebe po prenosu teh podatkov, na katero se sklicuje prosilec, lahko splošna in da se Uredbi št. 1049/2001 ne sme odvzeti polnega učinka z razlago upoštevnih določb, v skladu s katero z legitimnim razkritjem nikoli ni mogoče uresničevati cilja popolnega razkritja javnosti.

Presoja utemeljitev potrebe po prenosu osebnih podatkov

69 Tožeča stranka v bistvu meni, da je dokazala potrebo po prenosu osebnih podatkov, kar je merilo, določeno v členu 8(b) Uredbe št. 45/2001, ki se razlaga ob upoštevanju zgoraj v točki 4 navedenih sodb Komisija/Bavarian Lager (EU:C:2010:378, točka 63) in Dennekamp/Parlament (EU:T:2011:688, točke od 31 do 35), ter da je izrecno navedla vez med ciljem, ki mu sledi s svojo prošnjo, in potrebo po razkritju vseh zahtevanih imen.

70 Za odgovor na očitke tožeče stranke je treba najprej poudariti utemeljitve potrebe po prenosu zadevnih osebnih podatkov, ki so bile navedene v upravnem postopku, in presojo, ki jo je v zvezi s tem opravil Parlament v izpodbijanem sklepu, nato pa bo Splošno sodišče opravilo presojo ob upoštevanju trditev, navedenih pred njim.

– Presoja Parlamenta glede potrebe po prenosu osebnih podatkov v izpodbijanem sklepu

71 Ugotoviti je treba, da je bila v zvezi s potrebo po prenosu v prvotni prošnji poudarjena potreba javnosti, da bolje razume, kako se sprejemajo odločitve, in dejstvo, da bi se v ta namen lahko razvila razprava prek poročanj v tisku. V obravnavani zadevi naj bi bilo izrednega pomena, da evropski državljani vedo, kateri poslanci so imeli v zvezi s sistemom osebni interes, ko so bili pozvani k sprejemanju odločitev o njegovem upravljanju.

72 Tožeča stranka je v potrdilni prošnji menila, da je prenos osebnih podatkov nujen, kar je utemeljila s pravico do obveščenosti in pravico do svobode izražanja. Pojasnila je, da je treba zahtevane dokumente razkriti, da bi lahko ustvarila poročilo o porabi javnih sredstev, o možnosti vpliva zasebnih interesov na glasovanje poslancev in o delovanju mehanizmov nadzora. V ta namen je navedla, da je za potrebe njenega poročila nujno poznavanje imen zadevnih poslancev, da bi lahko izvrševala svojo pravico do svobode izražanja in posredovala te informacije javnosti, ki jo sestavljajo državljani in davkoplačevalci, ki imajo interes, da se z njimi seznanijo. Po njenem mnenju bi razkritje imen poslancev, ki so vključeni v sistem, lahko preprečilo, da bi ti svoje glasove uporabili za izvrševanje vpliva na sistem tako, da bi bilo to za njih ugodno, in ne v skladu z željami njihovih volivcev. Po mnenju tožeče stranke ni na voljo drugih sredstev za seznanitev javnosti s tem, kako poslanci izvajajo svoje javne prerogative v zvezi s sistemom.

73 Parlament je v izpodbijanem sklepu predvsem menil, da tožeča stranka ni dokazala potrebe po prenosu osebnih podatkov, pri čemer se je pri zavrnitvi predloženih utemeljitev oprl na dva različna razloga. Prvič, Parlament je ugotovil, da utemeljitev prošnje tvori interes javnosti in medijev glede javne porabe – ki zajema tudi finančne ugodnosti poslancev – v okviru svobode obveščanja in svobode izražanja. V zvezi s tem je menil, da je zatrjevani javni interes abstrakten in zelo splošen in da bi, če se štelo, da je to prepričljiv argument v okviru člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, omogočal razkritje osebnih podatkov prek vseh razumnih meja in pripeljal do izida, s katerim pravila Unije o varstvu osebnih podatkov ne bi bila spoštovana. Drugič, Parlament je poudaril, da tožeča stranka ni navedla vezi med cilji, ki jim sledi, in točno določenimi osebnimi podatki, glede katerih je prosila za dostop, pri čemer razlogi, iz katerih naj bi bil prenos potreben, niso bili jasni. Nato je navedel, da za izvajanje nadzora javnosti ni niti nujno niti sorazmerno zahtevati imen vseh poslancev, ki so vključeni v sistem, ker

odločitve glede tega sistema sprejema predsedstvo, pri čemer je poudaril, da bi morala tožeča stranka podrobno navesti točno določeno in specifično nevarnost navzkrižja interesov, da bi bila potreba po prenosu dokazana.

– Trditve strank

- 74 Tožeča stranka v okviru prvega očitka zatrjuje, da je potrebo po prenosu osebnih podatkov utemeljila s tem, da gre za informacije v javnem interesu, ki bi jih kot novinar lahko predstavila evropskim državljanom, da bi ti izvedeli, kako se javna sredstva porabljajo, kako ravnajo njihovi izvoljeni predstavniki in ali na njihovo glasovanje v zvezi s sistemom vpliva njihov finančni interes. V okviru drugega očitka meni, da je izrecno navedla vez med ciljem, ki mu sledi s prošnjo, in potrebo po razkritju vseh zahtevanih imen, kar je edina možnost za to, da bi predstavniki lahko javnosti odgovarjali za svoja dejanja v zvezi s sistemom. Meni, da ji v svoji prošnji ni bilo treba biti natančnejša glede poslancev, ki so v predsedstvu.
- 75 Po mnenju Republike Finske, Kraljevina Švedske in ENVP je razkritje zahtevanih informacij utemeljeno, prvič, s splošnim javnim interesom glede preglednosti, na podlagi katerega mora biti javnosti posredovano relevantno ugotavljanje dejstev v zvezi s sistemom, kot je glasovanje poslancev, in dana možnost spraševanja in zaslišanja zadnjenavedenih, drugič, z dejstvom, da mora biti dokazni standard potrebe po prenosu osebnih podatkov pri razlagi izjeme od pravice dostopa iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 nizek, in z dejstvom, da potreba v smislu tega člena temelji na razlogih, ki se nanašajo na javni interes, kot je tožeča stranka podrobno in konkretno navedla v prošnji za dostop.
- 76 Parlament predvsem meni, da tožeča stranka pri dokazovanju nujnosti prenosa zadevnih osebnih podatkov ni izpolnila obveznosti glede sorazmernosti, ki izhajajo iz sodne prakse Unije. Opozarja, da je taka razlaga pojma potrebe v skladu s členom 15 PDEU in z Uredbo št. 1049/2001. To naj bi veljalo še toliko bolj, kadar je, tako kot v obravnavani zadevi, cilj prošnje za prenos osebnih podatkov njihovo posredovanje javnosti, kar je največji poseg v pravico do varstva teh podatkov. Po mnenju Parlamenta Uredba št. 45/2001 ne omogoča razkritja *erga omnes*, temveč dovoljuje izključni prenos osebnih podatkov točno določenim prejemnikom. Poleg tega poudarja, da tožeča stranka pred sprejetjem izpodbijanega sklepa ni predložila nobenega argumenta, s katerim bi objektivno dokazala domneven javni interes, zlasti da dejansko obstaja razprava o sistemu ali da je ravnanje poslanca sporno, kot je določeno v zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Dennekamp/Parlament (EU:T:2011:688).

– Presoja Splošnega sodišča

- 77 Kot je bilo ugotovljeno zgoraj v točki 59, je za izpolnitev pogoja glede potrebe iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, ki se razlaga strogo, treba dokazati, da je prenos osebnih podatkov najprimernejši ukrep med vsemi ukrepi, s katerimi je mogoče doseči cilj, ki mu sledi prosilec, in da je glede na ta cilj sorazmeren. V obravnavani zadevi je treba na očitka, v skladu s katerima je prenos zadevnih podatkov najprimernejši ukrep za uresničitev zastavljenih ciljev, odgovoriti skupaj.
- 78 Med cilji, na podlagi katerih je tožeča stranka v potrdilni prošnji menila, da mora Parlament opraviti prenos zadevnih osebnih podatkov, je treba razlikovati med javnim nadzorom nad javno porabo z izvajanjem pravice do obveščenosti in mogočim vplivom interesov poslancev na njihovo glasovanje v zvezi s sistemom, torej ugotovitvijo potencialnih navzkrižij interesov pri poslancih.
- 79 Tožeča stranka se na prvem mestu sklicuje na svojo željo, da bi informacije o sistemu predstavila v časopisnih člankih in televizijskih poročilih, da bi javnosti omogočila sodelovanje v legitimni razpravi o sistemu, pri čemer posebej poudarja svojo vlogo novinarja v demokratični družbi.

- 80 V ta namen je tožeča stranka na obravnavi zatrnila, da je treba potrebo po prenosu osebnih podatkov presoditi ob upoštevanju člena 9 Direktive 95/46, ki je določil posebna pravila za primere, ko je bila obdelava takih podatkov opravljena v novinarske namene, ker člen 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 napotuje na zakonodajo Unije s področja varstva osebnih podatkov brez dodatnih pojasnil. Vendar je iz določb člena 76(d) v povezavi s členom 84(1) Poslovnika Splošnega sodišča razvidno, da mora začetna vloga vsebovati predmet spora in povzetek navedenih razlogov ter da navajanje novih razlogov ali trditvev med postopkom ni dovoljeno, razen če ti izhajajo iz pravnih in dejanskih okoliščin, ki so se razkrile med postopkom (sodba z dne 21. oktobra 2010, Umbach/Komisija, T-474/08, EU:T:2010:443, točka 60) ali če pomenijo neposredno ali implicitno razširitev razloga, ki je bil že naveden v začetni vlogi in je z njim tesno povezan (glej sodbo z dne 29. novembra 2012, Thesing in Bloomberg Finance/BCE, T-590/10, EU:T:2012:635, točka 24 in navedena sodna praksa). V obravnavani zadevi ni tako in to trditvev, ki je bila navedena prepozno, je treba zavreči kot nedopustno.
- 81 V zvezi z delom potrdilne prošnje, v katerem se je tožeča stranka oprla na pravico do obveščeniosti in pravico do svobode izražanja, da bi utemeljila potrebo po prenosu zadevnih osebnih podatkov, je treba ugotoviti, da to ne zadostuje za dokaz, da je prenos imen poslancev, ki so vključeni v sistem, najprimernejši ukrep med drugimi ukrepi, s katerimi je mogoče uresničiti njen cilj in da je ta ukrep s tem ciljem sorazmeren.
- 82 Tožeča stranka je v utemeljitvi sicer jasno navedla cilje, ki jim sledi, in razloge, zakaj meni, da je potreben prenos podatkov, in sicer: možnost ustvariti poročilo o sistemu, da bi se evropska javnost lahko seznanila z njegovim delovanjem in izvajanje nadzora nad poslanci, ki jo predstavljajo. Vendar pri tem ni navedla, zakaj bi bilo posredovanje imen poslancev, ki so vključeni v sistem, najprimernejši ukrep za uresničitev cilja, ki si ga je zastavila v nasprotju z zahtevo, ki izhaja iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, kakor se razlaga v zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Dennekamp/Parlament (EU:T:2011:688, točki 30 in 34).
- 83 Tožeča stranka v potrdilni prošnji namreč zgolj zatrjuje, da ukrepi, ki so namenjeni omogočanju nadzora javnosti nad javno porabo v zvezi s sistemom, kakršen je postopek proračunske razrešnice, ne varujejo temeljnih pravic, ki jih je navedla, in sicer pravice do obveščeniosti in do posredovanja zbranih informacij javnosti, in da zato ne morejo utemeljiti nerazkritja zadevnih podatkov. Ugotoviti je treba, da na podlagi teh elementov ni mogoče razbrati, zakaj je posredovanje imen poslancev, ki so vključeni v sistem, najprimernejši ukrep za uresničitev cilja, ki mu sledi tožeča stranka, in zakaj je s tem ciljem sorazmerno. Trditve, da bi prenos najbolje zagotovil varstvo temeljnih pravic, ni mogoče obravnavati kot rezultata sicer omejene analize učinkov in posledic različnih ukrepov, ki bi lahko bili sprejeti za uresničitev ciljev tožeče stranke.
- 84 S trditvijo, da razprava o sistemu že obstaja glede na polemike v zvezi z njegovim nastankom in financiranjem oziroma da tudi če te razprave ne bi bilo, bi bil dostop do imen nujen za spodbujanje nastanka razprave, tožeča stranka zgolj navaja argumente, povezane s ciljem, ki mu sledi v prošnji za dostop do dokumentov. S temi argumenti ni mogoče dokazati potrebe po tem, da doseže prenos zadevnih podatkov, saj ni razvidno, da je zahtevani ukrep primeren in sorazmeren, kot se zahteva v skladu s sodno prakso Unije (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeno sodbo Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 34). Poleg tega obstoj razprave o sistemu, natančneje o njegovi ugodnosti za poslance na račun javnih financ, in različni dejanski elementi, na katere opozarja tožeča stranka, nakazujejo, da ta že ima natančne informacije o pravilih in delovanju sistema, ki bi ji lahko omogočili začetek ali razvijanje javne razprave, ki jo želi sprožiti glede dobrega upravljanja sistema in finančnih tveganj za proračun Unije. Poleg tega, da ni dokazov o potrebi po prenosu zadevnih osebnih podatkov, je treba ugotoviti, da ti različni elementi, ki jih je predložila tožeča stranka, ne govorijo v prid trditvi, da bi bilo nujno izvedeti imena poslancev, ki so vključeni v sistem, da bi odpravili zatrjevane negativne učinke na javna sredstva.

- 85 Dalje, do enakih ugotovitev je treba priti v zvezi s sodno prakso Evropskega sodišča za človekove pravice, ki je razsodilo, da zavrnitev dostopa do informacij z osebnimi podatki izvoljenega predstavnika ni potrebna v demokratični družbi glede na pravico novinarjev, da pridobijo in posredujejo informacije v javnem interesu. Na podlagi take ugotovitve namreč ni mogoče razbrati, ali je ukrep, ki ga predlaga tožeča stranka, najprimernejši za uresničitev cilja, ki mu sledi, in ali je s tem ciljem sorazmeren.
- 86 Nazadnje, na ugotovitev iz točke 82 zgoraj ne vplivajo niti argumenti, s katerimi naj bi tožeča stranka izrecno navedla vez med ciljem, ki mu sledi s prošnjo, in potrebo po razkritju vseh zahtevanih imen, in v skladu s katerimi ji ni bilo treba biti v prošnji natančnejša, zlasti v zvezi s poslanci, ki so v predsedstvu, glede na možnost delnega razkritja, ki je določena v členu 4(6) Uredbe št. 1049/2001. S temi argumenti nikakor ni mogoče dokazati potrebe po prenosu imen poslancev, ki so vključeni v sistem, kot se zahteva s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001.
- 87 Torej je treba utemeljitev tožeče stranke v zvezi s potrebo po prenosu imen poslancev, ki so vključeni v sistem, glede na cilj obveščanja javnosti in omogočanja njenega sodelovanja v razpravi o legitimnosti sistema zavrniti, zato člena 11 in 42 Listine o temeljnih pravicah, ki se nanašata na svobodo izražanja in pravico dostopa do dokumentov institucij in organov Unije, nista bila kršena.
- 88 Tožeča stranka na drugem mestu meni, da je prenos zadevnih osebnih podatkov potreben za ugotovitev, ali na glasovanje poslancev v zvezi s sistemom vplivajo njihovi finančni interesi, pri čemer je razkritje imen vseh poslancev, ki so vključeni v sistem, edina možnost za to, da bi predstavniki lahko javnosti odgovarjali za svoja dejanja v zvezi s sistemom.
- 89 Utemeljitev tožeče stranke tako v potrdilni prošnji kot v pisanjih v tem postopku temelji na potrebi po razkritju mogočega navzkrižja interesov poslancev.
- 90 Prvič, poudariti je treba, da je Parlament v odgovor na vprašanje, postavljeno na obravnavi, zatrdil, da razkritja navzkrižja interesov s pravnega vidika ni mogoče obravnavati kot legitimen cilj obdelave osebnih podatkov v smislu člena 4(1)(b) Uredbe št. 45/2001, s čimer je povzel trditev, ki jo je navedel v odgovoru na tožbo, ne da bi jo povezal s to določbo. Ugotoviti pa je treba, da Parlament v izpodbijanem sklepu ni trdil, da je prenos imen poslancev, ki so vključeni v sistem, obdelava podatkov, ki ne bi bila združljiva z legitimnimi cilji, zaradi katerih so bila ta imena zbrana. Zato je treba to trditev vsekakor zavrniti, ker je brez dejanske podlage, saj izpodbijani sklep sploh ni obrazložen s to ugotovitvijo.
- 91 Drugič, člen 3(1) Kodeksa ravnanja za poslance Evropskega parlamenta v zvezi s finančnimi interesi in navzkrižji interesov določa:
- „Navzkrižje interesov obstaja, ko ima [poslanec] osebni interes, ki bi lahko neprimerno vplival na izvrševanje njegove funkcije poslanca. Ne gre za navzkrižje interesov, ko poslanec pridobi ugodnost le zaradi dejstva, da pripada prebivalstvu kot celoti ali veliki skupini ljudi.“
- 92 Mogoče je tudi navesti, da po mnenju Sveta Evrope navzkrižje interesov nastane zaradi položaja, v katerem ima javni uslužbenec osebni interes, ki lahko vpliva ali se zdi, da vpliva na nepristransko izvajanje in cilj njegovih uradnih funkcij, ker navedeni osebni interes zajema vsakršno ugodnost zanj ali za njegovo družino, starše, prijatelje ali bližnje oziroma osebe ali organizacije, s katerimi je bila v poslovnem ali političnem odnosu, pa tudi vsakršno finančno ali civilno obveznost, ki velja za javnega uslužbenca (glej člen 13 Priporočila R (2000) 10 Odbora ministrov Sveta Evrope o kodeksih ravnanja za javne uslužbenca, sprejetega 11. maja 2000).

- 93 V primeru izvoljenega predstavnika je torej predpostavka navzkrižja interesov, kot trdi tožeča stranka, to, da lahko na ravnanje izvoljenega predstavnika ob glasovanju o nekem vprašanju vpliva njegov osebni interes. V obravnavani zadevi se potencialno navzkrižje interesov kaže v tem, da lahko poslanci s svojim glasovanjem spremenijo sistem ali izrazijo svoje stališče o njem tako, da v ospredje postavljajo svoje interese kot upravičenci do sistema.
- 94 Za razkritje potencialnih navzkrižij interesov poslancev pri odločanju o sistemu pa je treba poznati imena tistih, ki so vanj vključeni, ne da bi okoliščina, da je zadevno navzkrižje interesov, ki je, kot trdi Parlament, povezano s funkcijo člana izvoljene skupščine, vplivala na presojo potrebe po prenosu osebnih podatkov. Zgolj na podlagi te okoliščine nikakor ni mogoče dokazati, da željeni prenos ni potreben. Tak prenos je torej edini ukrep, ki omogoča uresničitev cilja, ki mu sledi tožeča stranka, saj z nobenim drugim ukrepom ni mogoče zagotoviti identificiranja poslancev, ki so v položaju potencialnega navzkrižja interesov. Zato je treba za namene uporabe člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 ugotoviti, da je prenos imen poslancev, ki so vključeni v sistem, najprimernejši ukrep in da je sorazmeren za to, da se ugotovi, ali interesi poslancev glede sistema lahko vplivajo na njihovo glasovanje (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeno sodbo Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točki 30 in 34).
- 95 Vendar je treba v tej fazi navesti, da v obravnavanem položaju, v katerem se potencialno navzkrižje interesov kaže v glasovanju poslancev, zgolj razkritje tistih, ki so vključeni v sistem, kot tako ne more dokazati navzkrižja. Poleg tega je treba ugotoviti, kateri poslanci so bili pozvani k odločanju o sistemu z glasovanjem, pri čemer Parlament trdi, da bi bili v položaju potencialnega navzkrižja interesov lahko le tisti poslanci, ki so vključeni v sistem in so hkrati v predsedstvu, to je organu, ki po navedbah Parlamenta določa podrobna pravila za upravljanje sistema.
- 96 Tožeča stranka pa se v potrdilni prošnji ni sklicevala zgolj na glasovanja, po katerih so bile v sistem uvedene spremembe glede podrobnih pravil upravljanja, temveč na vsa glasovanja, pri katerih naj bi Parlament ali eden od njegovih organov tako ali drugače odločal o sistemu. S tem je opozorila na mogoč vpliv zasebnih interesov na glasovanje poslancev, na položaj poslancev, ki jim omogoča vplivati na način porabe javnih sredstev v svojo korist, in na to, da za seznanitev s tem, kako izvoljeni predstavniki uporabljajo svoje javne prerogative v zvezi s sistemom, ni nobene druge možnosti, kot da se razkrijejo imena poslancev, ki so vključeni v sistem.
- 97 Tožeča stranka je v odgovor na ukrepe procesnega vodstva (glej točko 23 zgoraj) Splošnem sodišču predložila akte, sprejete po 1. oktobru 2005, s katerimi so po njenih navedbah Parlament na plenarnem zasedanju, odbor Parlamenta za proračunski nadzor in predsedstvo uvedli spremembe v sistem oziroma so odločili o njegovem upravljanju. Pri plenarnem zasedanju gre za Sklep Evropskega parlamenta 2008/497/ES z dne 24. aprila 2007 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2005, Oddelek I – Evropski parlament (UL 2008, L 187, str. 1), Sklep Evropskega parlamenta 2009/185/ES z dne 22. aprila 2008 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2006, Oddelek I – Evropski parlament (UL 2009, L 88, str. 1), Sklep Evropskega parlamenta 2009/628/ES z dne 23. aprila 2009 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2007, Oddelek I – Evropski parlament (UL L 255, str. 1) in Sklep Evropskega parlamenta 2012/544/EU z dne 10. maja 2012 o razrešnici glede izvrševanja splošnega proračuna Evropske unije za proračunsko leto 2010, oddelek I – Evropski parlament (UL L 286, str. 1). Pri odboru za proračunski nadzor gre za osnutek poročila z dne 8. marca 2007 o spremembah od 1 do 21 razrešnice za izvrševanje splošnega proračuna Unije za proračunsko leto 2005, oddelek I – Evropski parlament, informativni dokument o mnenju odbora za proračunske razrešnice za proračunsko leto 2006 in zapisnik odbora za proračunske razrešnice za proračunsko leto 2010. Pri predsedstvu gre za sklep z dne 30. novembra 2005 o upravljanju sistema, sklep z dne 19. maja in 9. julija 2008 o izvedbenih ukrepih v zvezi s Statutom poslancev Evropskega parlamenta (UL 2009, C 159, str. 1), sklep z dne 9. marca 2009 o prostovoljnem pokojninskem skladu in sklep z dne 1. aprila 2009 o prostovoljnem pokojninskem skladu.

- 98 Takoj je treba zavriniti uporabo Sklepa Evropskega parlamenta z dne 28. septembra 2005 o sprejetju statuta poslancev Evropskega parlamenta (2005/684/ES, Euratom) (UL L 262, str. 1), ker je ta sklep zunaj področja prošnje za dostop do dokumentov, ki jo je vložila tožeča stranka in ki se med drugim nanaša na imenski seznam poslancev, ki so se v sistem vključili po septembru 2005. Enako velja za informativni dokument o mnenju odbora za proračunske razrešnice za proračunsko leto 2006 in za zapisnik navedenega odbora za proračunske razrešnice za proračunsko leto 2010, ki zgolj posredno napotujeta na sklepe ali glasovanja, ne da bi jih jasno opredelila.
- 99 Dalje, ugotoviti je treba, da je iz odgovorov strank na ukrep procesnega vodstva razvidno, da so bili štirje sklepi plenarnega zasedanja, navedeni zgoraj v točki 97, ki vsebujejo sklep o razrešnici predsedniku Parlamenta za izvrševanje proračuna in stališča, navedena v resoluciji, predmet glasovanja o sklepih o razrešnici in o resolucijah. Parlamentu na obravnavi ni uspelo pojasniti, ali se je za vsakega od teh sklepov in resolucij glasovalo skupaj ali ločeno po odstavkih oziroma predlogih za spremembo nekaterih odstavkov.
- 100 Pisna vprašanja, postavljena Parlamentu po koncu obravnave, so se torej nanašala zlasti na opredelitev podrobnih pravil o glasovanju glede štirih zgoraj navedenih sklepov o proračunski razrešnici in njim priloženih štirih resolucij, sprejetih na plenarnem zasedanju.
- 101 Iz odgovora Parlamenta pa je razvidno, da so bili vsi štiri sklepi o razrešnici, navedeni zgoraj v točki 97, in vse njim priložene resolucije sicer sprejeti na podlagi skupnega glasovanja na plenarnem zasedanju, vendar so glasovanje o resolucijah o razrešnici za proračunsko leto 2005, ki je potekalo 24. aprila 2007, glasovanje o resoluciji za proračunsko leto 2006, ki je potekalo 22. aprila 2008, in glasovanje o resoluciji za proračunsko leto 2010, ki je potekalo 10. maja 2012, potekali pred ločenim glasovanjem o spremembah in točno določenih odstavkih osnutkov resolucije. Odstavki od 74 do 84 osnutka resolucije o razrešnici za proračunsko leto 2005, ki se nanašajo na sistem, so bili predmet ločenega glasovanja poslancev. Odstavki od 70 do 73 resolucije o razrešnici za proračunsko leto 2006, ki se nanašajo na sistem, so bili sprejeti na enak način. Enako velja za odstavek 98 in 99 osnutka resolucije o razrešnici za proračunsko leto 2010, ki sta se nanašala na sistem.
- 102 Na podlagi navedenega je razvidno, da so imeli vsi poslanci, ki so bili na plenarnem zasedanju, pravico odločati o sistemu 24. aprila 2007, 22. aprila 2008 in 10. maja 2012.
- 103 Da bi tožeči stranki omogočil uresničitev cilja glede razkritja potencialnega navzkrižja interesov poslancev, bi Parlament moral opraviti prenos imen poslancev, vključenih v sistem, ki so bili tudi na plenarnem zasedanju, ki je potekalo zgoraj v točki 102 navedene dni, in ki so dejansko sodelovali pri glasovanju, ki je potekalo te dni, ne pa zgolj navesti imen tistih, ki so sodelovali pri organiziranih glasovanjih v skladu s postopkom poimenskega glasovanja, določenega v členu 180 Poslovnika Parlamenta, kot je mogoče sklepati na podlagi pripomb tožeče stranke v stališčih, ki jih je predložila 2. februarja 2015. Ne glede na to, kakšen postopek glasovanja je bil uporabljen pri odločanju o sistemu, je lahko na vse poslance, ki so dejansko glasovali in ki so bili vključeni v sistem, v zvezi s tem vplival njihov osebni interes (glej točko 102 zgoraj).
- 104 Iz navedenega izhaja, da ni treba preučiti podrobnih pravil o glasovanju odbora za proračunski nadzor in predsedstva, ker njihovi člani sodelujejo tudi na plenarnem zasedanju.
- 105 Tretjič, Parlament meni, da je že po naravi nemogoče ugotoviti, ali je na poslance, ko so bili pozvani k odločanju o sistemu, resnično vplival njihov finančni interes ali kakršen koli drug legitimen ali nelegitimen razlog, saj opredelitev poslancev, ki so bili vključeni v sistem, ne bi ponudila nobene informacije o subjektivnih razlogih njihovega glasovanja o sistemu.
- 106 Pojem navzkrižja interesov pa ne napotuje zgolj na položaj, v katerem ima javni uslužbenec osebni interes, ki je lahko dejansko vplival na nepristransko izvajanje in cilj njegovih uradnih funkcij, v obravnavanem primeru na položaj predstavnika, izvoljenega v Parlament, temveč tudi na položaj,

v katerem se v očeh javnosti zdi, da opredeljeni interes lahko vpliva na nepristransko in objektivno izvajanje njegovih uradnih funkcij. Poleg tega namen razkritja potencialnega navzkrižja interesov ni samo razkriti primere, v katerih je bil cilj javnega uslužbenca pri izvajanju funkcij uresničitev svojih zasebnih interesov, temveč tudi obveščati javnost o nevarnostih navzkrižja interesov pri javnih uslužbencih, da bi ti pri izvajanju svojih uradnih funkcij ravnali nepristransko, potem ko bi, glede na okoliščine, v katerih se nahajajo, sporočili, da so v položaju potencialnega navzkrižja interesov, in sprejeli ali predlagali ukrepe za rešitev ali preprečitev navedenega navzkrižja. Zato je trditev Parlamenta neutemeljena in jo je treba zavrnilo, saj so subjektivni razlogi glasovanja izvoljenega predstavnika po naravi nepreverljivi.

- 107 Četrtrič, iz istih razlogov, kot so navedeni zgoraj v točki 106, je treba zavrnilo trditev Parlamenta o tem, da tožeča stranka ni dokazala obstoja razprave o potencialnem navzkrižju interesov poslancev v zvezi s sistemom ali o ravnanju točno določenega poslanca.
- 108 Petič, tudi iz razlogovanja iz točk od 91 do 106 zgoraj je razvidno, da pravilo – v skladu s katerim naj bi iz Uredbe št. 45/2001, kakor se razlaga v zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Dennekamp/Parlament (EU:T:2011:688, točki 34 in 35), izhajalo, da mora oseba, ki želi doseči prenos osebnih podatkov, natančno predložiti elemente, na podlagi katerih je mogoče sklepati na potrebo po prenosu – ne more pripeljati do posledic, ki jih v svojem utemeljevanju navaja Parlament.
- 109 V nasprotju s tem, kar zatrjuje Parlament, je treba najprej ugotoviti, da je tožeča stranka navedla razloge, iz katerih bi se bilo treba seznaniti z vključenostjo poslancev v sistem, zlasti glede možnosti, da se tako razkrije potencialno navzkrižje interesov, ki bi lahko vplivalo na izvajanje njihovih funkcij.
- 110 Dalje, Parlament zatrjuje, da bi morala tožeča stranka natančno predložiti vse elemente, ki kažejo na obstoj navzkrižja interesov, da bi dokazala potrebo po prenosu, vendar je treba ugotoviti, da bi tožeča stranka za razkritje potencialnega navzkrižja interesov poslancev pri glasovanju o sistemu lahko zgolj zakonito dokazala, da so ti v takem položaju zaradi svoje dvojne vloge kot poslanci in kot osebe, vključene v sistem. Pojem navzkrižja interesov namreč napotuje na položaj, v katerem se v očeh javnosti zdi, da opredeljeni interes lahko vpliva na nepristransko in objektivno izvajanje njegovih uradnih funkcij (glej točko 106 zgoraj) in zanj se torej ne zahteva dokaz o neobstoju nepristranskega izvajanja zadevnih funkcij. Natančneje, tožeči stranki ni mogoče očitati, da ni opredelila organa, ki je bil znotraj Parlamenta pozvan k odločanju o sistemu, in torej skupine zadevnih poslancev, preden je zaprosila za prenos imen obravnavanih poslancev.
- 111 Z nasprotno razlago bi se od tožeče stranke zahtevalo, naj najprej zaprosi za dostop do dokumentov, iz katerih je razvidno, kateri so tisti organi, v okviru katerih se je glasovalo o sistemu, in nato, glede na pridobljen odgovor, za dostop do dokumentov, iz katerih so razvidni poslanci, ki so dejansko sodelovali pri glasovanju v zvezi s tem, ter dokumentov, iz katerih je razvidno, kateri poslanci so vključeni v sistem. Z nobeno določbo Uredbe št. 1049/2001 ni prosilcu za dostop do dokumentov, ki jih ima institucija ali organ Unije, naloženo, da upošteva tak pristop, ki ne izhaja niti iz uporabe Uredbe št. 45/2001 glede dokumentov z osebnimi podatki.
- 112 Šestič, Parlament navaja, da interes, zaradi katerega se prosi za prenos imen poslancev, ki so vključeni v sistem, temelji zgolj na presoji novinarja, v obravnavani zadevi tožeče stranke, ki prosi za dostop do dokumentov, in ne na objektivnih razlogih. Pri tem pa Parlament pozablja, da se je tožeča stranka oprla na obstoj potencialnega navzkrižja interesov poslancev, ki so vključeni v sistem, pri glasovanju o njem, kar ni subjektivna presoja nekega položaja, temveč ugotovitev nevarnosti, ki obdaja nepristransko in objektivno izvajanje javnih funkcij obravnavanih poslancev.
- 113 Zato iz točk od 88 do 112 zgoraj izhaja, da je Parlament storil očitno napako pri presoji s tem, da je menil, da tožeča stranka ni dokazala potrebe po prenosu imen poslancev, ki so vključeni v sistem in ki so na plenarnem zasedanju dejansko sodelovali pri glasovanju o sistemu 24. aprila 2007, 22. aprila 2008 in 10. maja 2012, ob upoštevanju zastavljenega cilja o razkritju potencialnega navzkrižja interesov.

114 Vendar je treba nadaljevati s preučitvijo tožbe z analizo argumentov, ki se nanašajo na uporabo drugega kumulativnega pogoja o prenosu osebnih podatkov, ki se zahteva s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001, in sicer, da ni nobenega razloga za domnevo, da bi se s prenosom imen članov plenarnega zasedanja, ki so vključeni v sistem in ki so o njem glasovali, lahko poseglo v njihove zakonite interese.

Uporaba pogoja iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 v zvezi z neobstojem zakonitega interesa za varstvo zasebnosti poslancev

115 Drugi del tožbenega razloga je razdeljen na tri očitke, ki se prekrivajo. V okviru prvega očitka tožeča stranka trdi, da poslanci nimajo zakonitega interesa za varstvo svoje zasebnosti v smislu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, ker je njihovo ravnanje v veliki meri pod nadzorom javnosti. V okviru drugega očitka meni, da Parlament v izpodbijanem sklepu ni utemeljil tega, da bi razkritje zahtevanih dokumentov poseglo v zakonite interese poslancev. V okviru tretjega očitka meni, da je Parlament sicer upravičeno menil, da zahtevana informacija spada na področje zasebnosti poslancev, vendar naj to ne bi zadostovalo za njeno varovanje kot zakonitega interesa v smislu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, ki zahteva tehtanje obstoječih interesov.

116 Najprej je treba opozoriti, da se v skladu s sodno prakso zahteva, da ko je potreba po prenosu osebnih podatkov dokazana, institucija ali organ Unije, pri katerem je bila vložena prošnja za dostop do dokumentov s takimi podatki, tehta med različnimi interesi zadevnih strank in preveri, ali ni nobenega razloga za domnevo, da bi se s tem prenosom lahko poseglo v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, kot določa člen 8(b) Uredbe št. 45/2001 (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 78, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 30).

117 Na podlagi te zahteve mora zaprošena institucija ali organ Unije zavrniti prenos osebnih podatkov, če se ugotovi, da obstaja že najmanjši razlog za domnevo, da bi se s prenosom poseglo v zakonite interese posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo.

118 Na prvem mestu, vsa utemeljitev tožeče stranke v podporo drugemu delu prvega tožbenega razloga temelji na predpostavki, da zakoniti interesi členov zaradi javne narave njihovih funkcij in njihovega statusa niso upravičeni do enake stopnje varstva kot interesi tistih, ki niso javne osebnosti. Pri interesih poslancev naj bi bilo treba razlikovati med tistimi, ki spadajo na javno področje in za katere mora veljati nižja stopnja varstva pri tehtanju z interesom v korist prenosa osebnih podatkov, in tistimi, ki spadajo na zasebno področje in jih je treba varovati.

119 Kot priznava Parlament, je razlikovanje, ki ga je opravila tožeča stranka in ki velja za javne osebnosti, med javnim in zasebnim področjem upošteveno za določitev stopnje varstva osebnih podatkov, do katerega imajo te osebe pravico v skladu z Uredbo št. 45/2001, čeprav to razlikovanje v uredbi ni določeno. Bilo naj bi namreč povsem neprimerno, če bi se enako presojala prošnja za prenos osebnih podatkov, ne glede na identiteto posameznika, na katerega se osebni podatki nanašajo. Javna osebnost se je odločila, da se izpostavi tretjim osebam, predvsem medijem, in prek teh bolj ali manj široki javnosti glede na svoje področje delovanja, čeprav taka odločitev nikakor ne pomeni, da je treba pri odločanju o prenosu podatkov, ki se nanjo nanašajo, šteti, da ne gre nikoli za poseg v zakonite interese te osebe. Javna osebnost je tako na splošno že sprejela, da se nekateri njeni osebni podatki razkrijejo javnosti, ali je celo spodbujala oziroma sama opravila to razkritje. Zato je treba te okoliščine upoštevati pri presoji nevarnosti posega v zakonite interese javnih osebnosti v okviru uporabe člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 in pri tehtanju teh interesov s potrebo po zahtevanem prenosu osebnih podatkov.

120 V tem kontekstu je treba v obravnavani zadevi pri presoji nevarnosti posega v zakonite interese poslancev, med katere vsekakor spadajo nekateri vidiki poklicnih dejavnosti, kot so sestavni deli osebnih prejemkov, še posebno upoštevati vez med zadevnimi osebnimi podatki – in sicer imeni

poslancev, ki so vključeni v sistem in ki so sodelovali pri glasovanju o njem – in mandatom poslancev. Možnost vključenosti v sistem pa ne velja samo za poslance. Obstoj mandata poslanca Parlamenta je tako prvi in nujen pogoj za upravičenost do dodatnega pokojninskega zavarovanja, ki ga zagotavlja sistem. Iz tega glavnega razloga spadajo zadevni osebni podatki na področje javnega življenja poslancev.

- 121 Ob upoštevanju te značilnosti, ki področje uporabe sistema omejuje zgolj na poslance, okoliščina, da je vključenost v sistem izbirna in da izhaja iz prostovoljnega pristopa ter da torej nesamodejno izhaja iz mandata, ali okoliščina, da se plačilo pokojnine iz dodatnega prostovoljnega pokojninskega zavarovanja prejme po izteku mandata, kar sicer izhaja iz narave pokojnine, ni odločilna za to, da bi zadevni osebni podatki spadali na področje zasebnosti poslancev. Poleg tega je treba upoštevati ne samo vez z mandatom poslanca, temveč tudi vse informacije o delovanju sistema, ki jih je predložila tožeča stranka, Parlament pa jih ni izpodbijal, in ki so celo potrjene z elementi iz spisa, in sicer to, da Parlament financira dve tretjini plačanih prispevkov, da krije primanjkljaj sistema in da se je zavezal nadomestiti vse izgube, ki bi jih utrpel sistem, kar po mnenju tožeče stranke poslancem, ki so vključeni v sistem, zagotavlja ohranitev pridobljenih pokojninskih pravic. Gre za elemente, ki potrjujejo, da zadevni osebni podatki spadajo na področje javnega življenja poslancev, saj kažejo na veliko finančno in pravno vpletenost Parlamenta v sistem.
- 122 Upoštevati je treba tudi sodno prakso, v skladu s katero spada sistem med pravne določbe, katerih cilj je v splošnem interesu zagotoviti finančno neodvisnost poslancev in odločitve, ki jih v zvezi s tem sprejmejo pristojni organi Parlamenta, obravnavati kot ukrepe notranje organizacije, namenjene zagotovitvi dobrega delovanja Parlamenta, ki spadajo v okvir prerogativ javne oblasti, ki jo ima Parlament, da lahko opravlja svojo nalogo, pri čemer pravice in obveznosti iz sistema ureja javno pravo (glej v tem smislu zgoraj v točki 26 navedeno sodbo Purvis/Parlament, EU:T:2011:600, točki 60 in 61, in sodbo z dne 13. marca 2013 Inglewood in drugi/Parlament, T-229/11 in T-276/11, ZOdl., EU:T:2013:127, točka 61).
- 123 Trditev Parlamenta, da so se prispevki v sistem nanašali na zasebno finančno stanje poslancev, je treba zavrniti ob upoštevanju povezave med finančnimi elementi sistema, ki vključuje prispevke, in področjem javnega življenja poslancev. Enako velja za trditev Parlamenta, da je treba razlikovati med glasovanjem poslancev, ki naj bi vedno spadalo na področje njihovega javnega življenja, in njihovo vključenostjo v sistem, ki po njegovem mnenju spada na področje njihove zasebnosti. Poleg tega prenos imen poslancev, ki so vključeni v sistem, omogoča zgolj razkritje njihove vključenosti in ne razkriva informacij o njihovem finančnem stanju, zlasti o njihovem premoženju, prihrankih ali instrumentih, v katerih so sredstva, plačana v sistem, naložena.
- 124 Ob upoštevanju navedenega je treba torej šteti, da mora pri tehtanju obstoječih interesov za zakonite interese poslancev, vključenih v sistem, ki so povezani s področjem njihovega javnega življenja, veljati nižja stopnja varstva od tistega, ki v skladu z logiko Uredbe št. 45/2001 velja za interese, ki so povezani s področjem njihove zasebnosti.
- 125 Na drugem mestu je treba opozoriti, da se tudi v teh okoliščinah osebni podatki prenesejo le, če ni nobenega razloga, iz katerega bi se s tem prenosom morda poseglo v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki. Vendar nižja stopnja varstva za imena poslancev, ki so vključeni v sistem, učinkuje tako, da daje večjo težo interesom, ki jih predstavlja namen prenosa.
- 126 Kot zatrjuje tožeča stranka, razkritje potencialnega navzkrižja interesov poslancev, ki je namen prenosa zahtevanih dokumentov, omogoča zagotovitev boljšega nadzora nad ravnanjem poslancev in delovanjem institucije Unije, ki predstavlja prebivalce držav članic, in izboljšanje preglednosti njenega delovanja. V nasprotju s tem, kar je zavrnil Parlament na obravnavi, so lahko ti interesi zakonito upoštevani pri tehtanju, ki ga je treba opraviti v skladu s členom 8(b) Uredbe št. 45/2001 (glej točke od 61 do 63 zgoraj). Zato je treba ob upoštevanju pomena navedenih interesov, katerih namen je

zagotoviti dobro delovanje Unije z razvijanjem legitimnega zaupanja državljanov v institucije, ugotoviti, da s prenosom zadevnih osebnih podatkov ne bi bilo mogoče poseči v zakonite interese poslancev, vključenih v sistem, kakor so bili opredeljeni v točkah 120 in 121 zgoraj.

- 127 Po opravljenem tehtanju obstoječih interesov bi bilo torej treba dovoliti prenos imen poslancev, ki so vključeni v sistem in ki so sodelovali pri glasovanju v zvezi z njim, ker Parlament ne more na nobeni zakoniti podlagi trditi, da obstaja pravno zavezujoča domneva v korist zakonitih interesov oseb, na katere se nanašajo osebni podatki, ki naj bi se prenesli. V besedilu člena 8(b) Uredbe št. 45/2001 nič ne kaže na priznavanje take domneve, ker presoja prošnje za prenos osebnih podatkov zahteva tehtanje obstoječih interesov, potem ko je prosilec dokazal obstoj potrebe po prenosu navedenih podatkov (glej v tem smislu zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 79, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 34), kar je pogoj, ki se razlaga strogo in prosilcu nalaga, da predloži izrecne in legitimne utemeljitve potrebe, na katero se sklicuje. Poleg tega se Parlament napačno opira na Uredbo št. 1049/2001, da bi utemeljil obstoj take domneve, pri čemer navaja, da ta omogoča odstopanja od pravice do preglednosti. Čeprav Uredba št. 1049/2001 res določa izjemo od pravice dostopa do dokumentov, če obstaja nevarnost, da bi se z razkritjem poseglo v zasebnost ali integriteto posameznika, s čimer povzroči uporabljivost Uredbe št. 45/2001, to nikakor ne ustvarja domneve v korist zakonitih interesov oseb, katerih osebni podatki so varovani z zadnjenavedeno uredbo.
- 128 Med ostalimi trditvami Parlamenta je grajanje v zvezi s sorazmernostjo ukrepov, ki jih je predlagala tožeča stranka, brezpredmetna. Parlament s tem izpodbija potrebo po prenosu imen poslancev, ki so vključeni v sistem, zaradi uresničitve ciljev tožeče stranke, in ne tehtanja obstoječih interesov.
- 129 Ostale trditve Parlamenta je treba zavriniti kot neutemeljene. To velja za trditev, da poslanci ne bi več imeli pravice do spoštovanja njihove zasebnosti, če bi se ugodilo zahtevam tožeče stranke, in da bi prenos osebnih podatkov ogrozil neodvisnost njihovega mandata. Te trditve niso podprte z nobenim resnim dokazom, kajti treba je opozoriti na omejenost zadevnih informacij, ki bi bile razkrite s prenosom, in ni mogoče razumeti, zakaj bi bila neodvisnost mandata poslanca ogrožena, če bi javnost vedela za njegovo vključenost v sistem. Enako velja za trditev, da bi bili poslanci lahko deležni grajanja javnosti zaradi domnevnega navzkrižja interesov. Ker je tako navzkrižje povezano s funkcijo poslanca Parlamenta, lahko morebitna grajanja že izrazi vsakdo, ki je del javnosti in ki pozna problematiko sistema, pri čemer sploh ni potrebno, da je ta oseba podrobno obveščena o imenu poslancev, ki so morda v položaju takega navzkrižja interesov. Poleg tega je treba ugotoviti, da tožeča stranka to grajanje predstavlja v raznih procesnih pisanjih.
- 130 Zato je treba ugotoviti, da je Parlament storil očitno napako pri presoji s tem, da je štel, da bi se s prenosom imen poslancev, ki so vključeni v sistem in ki so o njem glasovali, poseglo v njihove zakonite interese.
- 131 Preučevanje tožbe se mora nadaljevati, ker se napaka pri presoji, ki jo je storil Parlament ob uporabi kumulativnih pogojev iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, nanaša le na člane plenarnega zasedanja, ki so sodelovali pri glasovanju o sistemu 24. aprila 2007, 22. aprila 2008 in 10. maja 2012, ne pa na poslance, ki so se takrat vzdržali glasovanja, in tiste, ki niso več ali niso še nastopili funkcije, na primer zato, ker se je njihov mandat prej iztekel, kar vključuje tiste, ki so uveljavljali svoje pokojninske pravice.

Drugi tožbeni razlog: neobstoj obrazložitve

- 132 Tožeča stranka v bistvu zatrjuje, da ugotovitev iz izpodbijanega sklepa, v skladu s katero obveznost varstva zasebnosti v zvezi z osebnimi podatki prevlada nad zahtevo po preglednosti, ni obrazložena. Parlament naj ne bi pojasnil, zakaj naj bi razkritje zahtevanih dokumentov konkretno in dejansko poseglo v zasebnost poslancev, katerih imena so bila v teh dokumentih.

- 133 Spomniti je treba, da kadar zadevna institucija odloči, da se zavrne dostop do dokumenta, katerega posredovanje se je od nje zahtevalo, mora načeloma podati pojasnila v zvezi s tem, kako bi lahko dostop do tega dokumenta konkretno in dejansko posegel v interes, ki je varovan z izjemo iz člena 4 Uredbe št. 1049/2001, na katero se sklicuje ta institucija (zgoraj v točki 35 navedena sodba Švedska/MyTravel in Komisija, EU:C:2011:496, točka 76, in sodba z dne 28. marca 2012, Egan in Hackett/Parlament, T-190/10, EU:T:2012:165, točka 90). Takega pojasnila torej ne more tvoriti zgolj trditev, da bi dostop do nekaterih dokumentov posegel v zasebnost v smislu člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001 (zgoraj navedena sodba Egan in Hackett/Parlament, EU:T:2012:165, točka 90).
- 134 Spomniti je treba tudi, da če je namen prošnje, ki temelji na Uredbi št. 1049/2001, pridobiti dostop do dokumentov, ki vsebujejo osebne podatke, postanejo določbe Uredbe št. 45/2001, vključno s členom 8, v celoti uporabljive (zgoraj v točki 4 navedeni sodbi Komisija/Bavarian Lager, EU:C:2010:378, točka 63, in Dennekamp/Parlament, EU:T:2011:688, točka 26).
- 135 Kadar se, tako kot v obravnavani zadevi, za prošnjo za dostop do dokumentov uporablja člen 8(b) Uredbe št. 45/2001, je preučitev konkretnosti in resničnosti posega v interes, ki je zavarovan z izjemo iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, povezana s presojo nevarnosti posega v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, ker se zakoniti interesi iz člena 8(b) prekrivajo z zasebnostjo in integriteto posameznika iz te določbe, v katere lahko poseže prenos teh podatkov z razkritjem nekaterih njihovih vidikov javnosti.
- 136 Poleg tega je iz sodne prakse razvidno, da mora biti obrazložitev, predpisana s členom 296 PDEU, prilagojena naravi zadevnega pravnega akta in ugotovitve institucije Skupnosti, ki je akt izdala, izražene tako jasno in nedvoumno, da lahko zadevne osebe razberejo razloge za sprejeti ukrep in pristojno sodišče opravi nadzor. Zahteva po obrazložitvi se presoja glede na okoliščine posameznega primera, zlasti glede na vsebino pravnega akta, vrsto navedenih razlogov in zanimanje, ki bi ga o ugotovitvah lahko imel naslovnik ali druge osebe, na katere se pravni akt neposredno in posamično nanaša. Ni treba, da so v obrazložitvi navedeni vsi dejanski ali pravno pomembni vidiki, saj se vprašanje, ali obrazložitev zadostuje zahtevam člena 296 Pogodbe, ne presoja zgolj na podlagi besedila, temveč tudi z vsebino ter celotnimi pravnimi predpisi z zadevnega področja (glej sodbo z dne 1. februarja 2007, Sison/Svet, C-266/05 P, ZOdl., EU:C:2007:75, točka 80 in navedena sodna praksa).
- 137 Po mnenju tožeče stranke v izpodbijanem sklepu ni obrazloženo, kako bi razkritje zahtevanih dokumentov konkretno in dejansko poseglo v zasebnost poslancev, ki so vključeni v sistem.
- 138 Parlament je v izpodbijanem sklepu menil, da ne bi bilo sorazmerno odobriti prenosa zadevnih osebnih podatkov glede na težo zakonitih interesov oseb, na katere se nanašajo osebni podatki. Izrazil je mnenje, da je obseg zakonitih interesov poslancev zagotovo ožji od interesov posameznikov brez javnih pooblastil, pri čemer je zatrdil, da se v obravnavani zadevi uporabljajo mehanizmi varstva, ki so določeni v Uredbi št. 45/2001, in da je v zakonitem interesu poslancev, da se zadevni podatki ne razkrijejo, saj ti spadajo na področje njihove zasebnosti in zato tvorijo zakoniti interes, ki ga je treba varovati kot podatke, ki se nanašajo na njihovo osebno finančno stanje. Po njegovem mnenju so prispevki za pokojninsko zavarovanje in pokojninske pravice, ki iz tega izhajajo, vedno zasebna vprašanja, pri čemer vez z mandatom poslanca ali način financiranja sistema nima nobenega vpliva. Parlament je nato ugotovil, da bi se v nasprotnem primeru stališče tožeče stranke uporabljalo za vse uslužbenke javne uprave. Ponovil je svoje mnenje, da prenos zadevnih podatkov, ki temelji na splošnem interesu medijev in javnosti glede osebnega finančnega stanja poslancev, ne bi bil sorazmeren, razen če bi se štelo, da imajo mediji in javnost dostop do vseh zasebnih podatkov poslancev in celo javnih uslužbencev, ki povzročajo javne stroške. Izpodbijal je stališče tožeče stranke, da bi bilo razkritje zahtevanih dokumentov primernejše od ukrepov, ki so namenjeni zagotavljanju javnega nadzora nad javno porabo. Ob upoštevanju teh elementov je sklenil, da morajo zakoniti interesi poslancev prevladati nad zatrjevano potrebo po prenosu zadevnih podatkov.

- 139 Iz izpodbijanega sklepa izhaja, da se nevarnost posega v zakonite interese poslancev in s tem v njihovo zasebnost kaže v tem, da pomenijo zadevni osebni podatki – glede na to, da spadajo na področje zasebnosti poslancev – zakoniti interes, ki ga je treba varovati, ker se nanašajo na osebno finančno stanje poslancev, pri čemer so prispevki za pokojninsko zavarovanje in pokojninske pravice, ki iz tega izhajajo, zasebna vprašanja. Ostale presoje, ki jih je Parlament opravil pri tehtanju obstoječih interesov in ki so navedene zgoraj v točki 138, se ne nanašajo na oceno nevarnosti posega v zakonite interese ali v zasebnost poslancev.
- 140 Ker pa je preučitev konkretnosti in resničnosti posega v interes, ki je zavarovan z izjemo iz člena 4(1)(b) Uredbe št. 1049/2001, povezana s presojo nevarnosti posega v zakonite interese posameznika, na katerega se nanašajo osebni podatki, iz člena 8(b) Uredbe št. 45/2001, je treba ugotoviti, da je Parlament opravil zadnjenavedeno presojo in pri tem poudaril, da spadajo zadevni osebni podatki na področje zasebnosti poslancev in da zanje velja višja raven varstva na podlagi te uredbe, zato jih je treba varovati kot zakonite interese. Navedel je, da so prispevki v sistem pokojninskega zavarovanja in pokojninske pravice, ki iz tega izhajajo, zasebne zadeve, ne glede na zadevni sistem in način njegovega financiranja, da se pokojnina, ki izhaja iz sistema, prejema po izteku mandata in da morajo poslanci plačevati visoke finančne prispevke, ki jim jih Parlament ne povrne.
- 141 Razlogovanje Parlamenta v izpodbijanem sklepu je sicer relativno kratko, toda naslovniku odločbe in Splošnemu sodišču omogoča razumevanje razlogov, na podlagi katerih je Parlament ugotovil, da bi obstajala nevarnost posega v zakonite interese poslancev, če bi bil prenos zadevnih osebnih podatkov dovoljen. Ker taka presoja nujno zajema tisto v zvezi z nevarnostjo konkretnega in dejanskega posega v zasebnost in integriteto poslancev, je treba precej pomanjkljivo utemeljitev tožeče stranke posledično zavrniti.
- 142 Drugi tožbeni razlog je treba zato zavrniti.
- 143 Iz vsega navedenega izhaja, da je tožba brezpredmetna v delu, v katerem je zaproseno za dostop do imen 65 poslancev, ki so vključeni v sistem in ki so bili tožeče stranke v zadevah, v katerih sta bila izdana zgoraj v točki 25 naveden sklep *Albertini* in drugi in *Donnelly/Parlament* (EU:T:2010:519) in zgoraj v točki 26 navedena sodba *Purvis/Parlament* (EU:T:2011:600), da je treba izpodbijani sklep razveljaviti v delu, v katerem je Parlament zavrnil dostop do imen poslancev, ki so vključeni v sistem in ki so na plenarnem zasedanju dejansko sodelovali pri glasovanju o sistemu 24. aprila 2007, 22. aprila 2008 in 10. maja 2012, in da je treba tožbo v preostalem zavrniti.

Stroški

- 144 V skladu s členom 134(1) Poslovnika se neuspeli stranki naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. V skladu z odstavkoma 2 in 3 istega člena pa lahko Splošno sodišče odloči, da se stroški delijo ali da vsaka stranka nosi svoje stroške, če uspe samo deloma.
- 145 Parlament v bistvenem delu ni uspel, zato se mu naloži plačilo svojih stroškov in treh četrtin stroškov tožeče stranke. Tožeča stranka nosi četrtino svojih stroškov.
- 146 Na podlagi člena 138(1) Poslovnika države članice in institucije, ki so intervenirale v postopku, nosijo svoje stroške. Zato v obravnavani zadevi *ENVP, Republika Finska in Kraljevina Švedska* nosijo svoje stroške.

Iz teh razlogov je

SPLOŠNO SODIŠČE (peti senat)

razsodilo:

1. O predlogu za razglasitev ničnosti Sklepa A Parlamenta (2012) 13180 z dne 11. decembra 2012, s katerim je bil G.-J. Dennekampu zavrnen dostop do nekaterih dokumentov o vključitvi nekaterih poslancev Parlamenta v sistem dodatnega pokojninskega zavarovanja, ni treba odločiti v delu, v katerem je zavrnen dostop do imen 65 poslancev Parlamenta, ki so bili tožeče stranke v zadevah, v katerih sta bila izdana sklep z dne 15. decembra 2010, Albertini in drugi in Donnelly/Parlament (T-219/09 in T-326/09, ZOdl., EU:T:2010:519), in sodba z dne 18. oktobra 2011, Purvis/Parlament (T-439/09, ZOdl., EU:T:2011:600).
2. Sklep A (2012) 13180 se razglasi za ničen v delu, v katerem je zavrnen dostop do imen poslancev, ki so vključeni v sistem dodatnega pokojninskega zavarovanja Parlamenta in ki so na plenarnem zasedanju Parlamenta dejansko sodelovali pri glasovanju o tem sistemu dodatnega pokojninskega zavarovanja 24. aprila 2007, 22. aprila 2008 in 10. maja 2012.
3. V preostalem se tožba zavrne.
4. Parlament nosi svoje stroške in tri četrtine stroškov G.-J. Dennekampa.
5. G.-J. Dennekamp nosi četrtino svojih stroškov.
6. Evropski nadzornik za varstvo podatkov (ENVP), Republika Finska in Kraljevina Švedska nosijo svoje stroške.

A. Dittrich

J. Schwarcz

V. Tomljenović

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 15. julija 2015.

Podpisi